

KIRMIZIFARE

çocuklar için edebiyat dergisi

Sayı: 32
Haziran 1994

İLKÜ OVAT '94

Kırmızıfare Çocuklar İçin Edebiyat Dergisi 1739 sayılı
"Milli Eğitim Temel Kanunu'nun 55. maddesi gereğince incele-
lenmiş, eğitim ve öğretim açısından 24 Aralık 1990 tarihli,
2328 sayılı Tebliğler Dergisi'nde okullara tavsiye edilmiştir.

Kırmızıfare

çocuklar için edebiyat dergisi

Sayı: 32

Haziran 1994

Sahibi ve Sorumlu Müdürü: Fatih Erdoğan

*

Danışma Kurulu:

Prof. Dr. Meral Alpay, Ferit Avcı, Ayla Çınaroğlu
Yıldırım Derya, Mustafa Eremektar, Turan Yüksel

*

©MAVİBULUT YAYINLARI

Yeniçarşı Cd. 33/2 Ferah Apt. Kat:4
80060 Galatasaray İstanbul

Tel: (0-212) 252 63 75 -76 * Faks: (0-212) 244 08 60

*

Ayda bir çıkar. Fiyatı: 30.000 TL.

Abonelik bedeli :

Yıllık 12 sayı: 300.000 TL.

Taahhütlü: 420.000 TL.

(Cilt kapağı her yılın sonunda abonelere ücretsiz gönderilir.)

Yurtdışı: DM 50.

Yurtdışı Taahhütlü: DM 60.

*

Filmler: Reprograf(511 38 26)

Kapak Renk Ayrımı: Kombi Grafik (518 18 32)

İç Baskı: Ayhan Matbaacılık (518 24 14)

Kapak Baskısı: Ak Basım (244 58 16)

Cilt: Sema Cilt Evi (567 86 29)

*

ISSN 1300-3291

Kapak: Ülkü Ovat

Merhaba,

"**Benim Adım Selen**" adlı öyküyle 27. sayımızda dergimize katılan **Aysel Gürmen** aynı diziden öyküleri birbiri ardınca Kırmızıfare'ye getirdi. Çizgi film sanatçısı **M. Naci Dedeal**'ın resimleriyle, Selen ve Sevinç sayfalarımızda koşturup dururken, biz de çocuklara yönelik yazma konusunda bilinçli bir adım atan **Aysel Gürmen**'e bütün çocuklar adına "**Çocuk Edebiyatına Hoş Geldin!**" diyoruz.

Yazarımızın "**Şıkırdak'ın Çıngırağı**" adlı kitabının pek yakında yayınlarımız arasında yer alacağını da şimdiden müjdeleyelim. "**Ay'ın Kulağı**" adlı öyküsüyle ilk kez dergimize konuk olan **Savaş Çağman**'a da **Hoş Geldiniz!** derken, yeni öykülerini sizlere sunmak için sabırsızlanıyoruz.

Edebiyat ve sevgi dolu günler

Fatih Erdoğan

Kilerdekiler

Ay'ın Kulağı.....	Savaş Çağman 3
Kedilerim.....	Ayla Çınaroğlu 10
Şu Babaannem.....	Fatih Erdoğan 15
Eyvah Annem İşe Gitmek İstiyor.....	Aysel Gürmen 18
Fındıkfaresi.....	23
Onu Seviyorum (21).....	Fatih Erdoğan 27
İnci.....	Jill Atabay 28
Uçmayı Seven Kestane Ağacı.....	Melek Güngör 32
Ayı.....	James Oliver Curwood 41
Türkçemiz.....	Rıfat İlgaz 45
Bilim-Oyun.....	Fatih Erdoğan 46
Bir Kitap Bir Yazar.....	Selma Erdoğan 48

Ay'ın Kulağı

Savaş Çağman

Res.: Kemal Urganç

ÖYKÜME NEREDEN başlayacağımı gerçekten bilmiyorum. Düşünülünce biraz inanılması güç geliyor ama, bunları harfi harfine yaşadım ben. Aslında her şey eve küçük bir kedi yavrusunun alınmasıyla başladı. Kız kardeşim okul sonrası eve dönerken, sokağın köşesinde bulmuş onu. Gariptir, bu küçük kedicik miyavlamıyor, çevresine boş boş bakıyormuş. Ben evde yoktum. Bunları annem ve kız kardeşim sırayla tam iki kez anlattı. Kız kardeşim bin kez yineler durur hoşuna giden olayları. Üçüncü kez anlatmaya yeltenince kendimi odadan dışarı dar atıp kurtuldum. Ama o peşim sıra, neredeyse beni kovalayarak bir

sürü sözcük geveledi durdu ağzında. Yok neymiş kedi mutfağın yerini hemen öğrenmiş, yok efendim bir defa miyavlayınca süt istiyormuş, iki defa miyavlayınca da su; işte bunun gibi bir sürü şey.

Kız kardeşim biraz hayalcidir. Ben de dokuz yaşımdayken böyle miydim? Yaptığı her şeyi akla mantığa sığmaz öykülerle açıklar. Nasıl mı? Örneğin geçen yaz komşumuz apartmanın arka bahçesine kuruması için çamaşırlarını asmış. Çamaşır ipinin bir ucunu kiraz ağacının bir ucunu da pencerenin parmaklıklarına tutturmuş. Akşamüstü kadıncağız gelince bir de ne görsün, çamaşır ipi kesilmiş, bütün çamaşırlar da buruş

buruş çitin üzerine yığılmış. Suçlunun kim olduğunu bulmaya çalışırken kız kardeşim kendiliğinden, "Ben yaptım," dedi. Annem çok utandı tabii. Neden yaptığını sorunca, çamaşır ipi kiraz ağacının boynunu sıkıyormuş da, o da kesivermiş. Olacak iş

mi? Kız kardeşim yok diyor, ağaçlar yapraklarıyla konuşur. Rüzgârda hışırdar ya yapraklar, işte onların sözcükleri de bunlarmış meğer! Eh ağaç da susunca kız kardeşim boğuluyor sanmış, ipi kesmiş. Annem küplere bindi. Defalarca ağaçların

konuşamayacağını anlattım ama yok, inatçı kız. "Sen anlamazsın," demesin mi? Nedeni de hem oğlanmışım, hem de on iki yaşındaymışım.

Kedicik evimizde bir misafirdi yalnızca. Ama kız kardeşim öyle yalvardı, öyle sözler verdi ki, en sonunda annem de, babam da peki demek zorunda kaldı. Artık kedi babamın en sevdiği koltukta yatıyor, herkese türlü maskaralıklarla kendini sevdireyordu.

O gece erken yatmak zorundayım. Ama iyi bir film vardı televizyonda. Kız kardeşim bütün karşı durmalarına rağmen, yatağa yarım saat önce girmişti. Annem beni hep büyümüş kabul eder. Bazen babam da. Ama o gece erken yatmam gerektiğini biliyorlardı. En sonunda uykuya ve onların yatmam konusundaki ısrarlarına yenik düştüm. İyi geceler dileyip odama yollandım. Pijamalarımı giyerken bile uyukluyordum. Yatağa girince sanki tül den bir örtünün üstüme düşmesi gibi uyku tavandan indi aşağıya. Aradan ne kadar zaman geçti bilmiyorum. Biri kolumu

dürtüp duruyordu. Oflayıp puflayarak doğruldum yatakta. Bir yandan gözlerimi ovuşturuyor, açmaya çalışıyordum. Yan odadan televizyonun da sesi gelmiyor. Annemle babam yatmış olmalı. Öyleyse saat çok geçti. Gözlerimi sonunda açmayı başardım. Ama bu... Kız kardeşim!.. "Ne oluyor," dedim, sinirli sinirli. "Gecenin bu saatinde burada işin ne bakayım senin?" "Fırfır," dedi. Fırfır kedinin adı. Ne gülünç değil mi? Bu adı nereden bulduğunu bilmiyorum. Sorsam anlatacak bir öyküsü vardır. "Ne olmuş kediye," dedim. "Ay'a kaçırdılar onu," dedi. Ağlıyordu bir yandan. Hoppala, Ay'a mı? Kimler? Gecenin bu saatinde? Bu küçük kız gerçekten ne dediğinin farkında mıydı? Saçma sapan öyküleri canımı sıkmaya başlamıştı artık. "Ay'a mı?" dedim. "Ama orada hava yok ki!.." Kız kardeşim, "Biliyorum," dedi, "Onun için endişeliyim ya işte." Endişe? Bu sözcüğü yeni öğrenmiş olmalı. O kadar gülünç söylüyor ki. Ağzını büzüştürmüş, gözleri şişmiş, bir kurbağa gibi vıraklıyor.

Kedi havasız
kalmaz mı
Ay'da? Neler
diyorum ben?
Ay'da kimse
yaşamıyor,
eminim. Annemi
çağırırım diye
gözünü
korkutuyorum.
Hemen
ağlamayı
bırakıyor.
Tutturmuş
kedisi Ay'a gitti
diye. Ne
yapacağım bu
kızla ben? En
sonunda beni
kandırıp arka
bahçeye
bakmam için
pencereye
götürdü.
İnanmıyorsan
sen bak
diyordu. O
kadar büyüktü
ki. Sanki
dünyamıza
daha bir
yaklaşmış, karşı
tepelere doğru
şöyle bir
yorgunlukla
eğilmişti. Sonra

biraz daha dikkatlice baktım. Küçük dilimi yutabilirdim. Ay'ın hemen yanında, ona bitişik duran bir huni vardı. Yok yok, bu bir kulaktı tıpkı. Büyük olasılıkla bakırdan yapılmıştı. Ne kadar da kocamandı bu kulak. Kulağın içinden çıkan bir tür merdiven ya da ne bileyim daha çok bir köprü, aşağılara, bizim bahçeye kadar iniyordu. Kız kardeşim haklıydı, garip kılıklı birkaç adam bisikletlere binmiş kulağın içlerine doğru gidiyordu. Sanki bir milyon kilometre uzaktaydılar. Ama gecenin sessizliğinde kedinin çılgınca miyavlamasını duyabiliyordum. Gözlerimi bir kez daha ovuşturdum. Bunlar gerçek miydi? Bu bir kabus olamazdı, çünkü o garip kılıklı adamlar da, bisikletleri de, Ay'ın kulağı da çok gülünçtü. Eh, komik kabus olmayacağına göre belki de fazla Jules Verne okumanın sonucuydu bu. Doğru, "Ay'a Yolculuk" u belki yirmi kez okumuşumdur. Ama o güzel kitap insanın böyle saçma sapan bir rüya görmesine yol açmaz ki!

Ne yapabiliirdim? Kediye geri almaktan başka çaremiz

yoktu. Kız kardeşim yalvardı durdu. Bizim de bisikletimiz vardı. Peşlerinden gidip kedimizi isteyebilirdik. Tek korkumuz Ay insanların kediyle beslenmesiydi. Birisi gelip; "Affedersiniz tatlımı alıp kaçmışsınız, o bizim evin neşesidir, sokakta bulduk, birkaç gündür bizim evde yaşıyor, onu çok seviyoruz," dese, inanıp tabağı uzatmam. Bir de, Ay insanları tatlıyı sevdiğimin yarısı kadar seviyorlarsa kediye, vay halimize.

Üzerimizi değiştirdik. Bisiklete binip kulağın içlerine doğru yola çıktık. Bunun rüya olmadığından emindim artık. Çünkü yorgunluktan ölüyordum. Bir yandan yüksekliğe inanamıyor, yüzümüze çarpan bulutlara aldırmadan ilerliyor, bir yandan da kulağın büyüklüğüne şaşırıp kalıyorduk. Kulağın içlerine girdikçe bakır rengi tavan üzerimizi kaplamıştı. Gökyüzü artık görünmüyordu. İçerisi aydınlıktı. Adamların ellerinde kedi, uzayan, uzadıkça da daralan koridorda gözden kaybolmalarını ses çıkarmadan izledik.

İzlendiklerini anlamasınlar diye saklanmıştık, televizyon dizilerindeki gibi. Koridorun sonuna neredeyse koşarak geldiğimizde bir kapıyla karşılaştık. Kız kardeşim tam kapıyı açacaktı ki, "Derin bir soluk al!" dedim, Ay'ın atmosferi olmadığını anımsayarak. Nefesimizi tutarak kapıyı açtık.

Bir sürü masanın olduğu bir odaydı burası. Ayrıca da soluk alınabiliyordu. Masalardan birinde bir kadın oturuyordu. Telefonla konuşması bitince kedisini aradığımızı söyledik. Bir yandan da kız kardeşim kedi yiyip yemediklerini sordu. Hayır anlamında başını salladı kadın. Tatlı bir ses tonuyla kedisini kimin getirdiğini bilmediğini, ama beklersek bir görevlinin gelip bize yardımcı olacağını söyledi. Sözünü bitirir bitirmez telefon ederek bize söylediklerini başka birine tekrar etti. Biraz sonra içeri komik görünüşlü birileri girdi. Bu iki adam kediyi kaçırıp palyaço gibi giyinmiş adamlardı. Koca ayakkabıları olan adam, "Hoş geldiniz!" dedi. Eliyle pencereyi göstererek "Ay'a hoş geldiniz," diyordu diğeri. Pencereden

dışarı baktık. Uçsuz bucaksız Ay yüzeyini gördük. Ama hiç de beklediğimiz gibi boş değildi. Her yan hurda yığınlarının oluşturduğu tepeciklerle doluydu.

"Ama burası bir hurdalık," dedim. Koca ayakkabılı olan, "Artık modası geçti diye, o kadar çok eşyayı atıyorsunuz ki burayı kurmak zorunda kaldık," dedi. Kız kardeşim insanların neleri attıklarını sordu. Burnu düğme gibi olan, "Her şeyi," dedi, "Ne bulursanız atıyorsunuz, bu bir kedi de olabilir, bir elbise de hatta bir duygu bile." "Ama kedisini biz sokağa atmadık ki," dedim. Kız kardeşim kediyi sokakta bulduğunu ve onu asla atmayacağını söyleyerek yeminler ediyordu. Koca ayakkabılı olan, kediciğin bir iki gün önce sokağa atıldığını söyledi. Çocuğun biri bir köpek yavrusunu alınca eve, onu kapı dışarı etmişti. Sonra da Ay'a niye bu kadar büyük bir kulak yaptıklarını anlatmaya koyuldu. Aslında bu kulak bir radar mıymış neymiş. Biri artık kullanmıyorum bunu deyip sokağa fırlatınca haber alıp geliyorlarmış. Kız kardeşim

onları tatlı dille kandırmayı başarmıştı. Kediye geri getirmek için düğme burunlu olan, kapıdan çıktı gitti. Niye böyle giyindiklerini sordum. "İş icabı," dedi koça ayakkabılı. "Çünkü kimse palyaçolardan korkmaz," dedi sonra da. Gecenin bir yarısı aydan inen iki palyaço gören birisi, "Olsa olsa bu bir rüyadır," diye geçiştirirdi. Ama söz konusu olan benim hayalci kız kardeşim. O böyle şeylere hiç şaşırmas ki.

Kadın birden söze karıştı. "İnsanlar bu çağda hiçbir şeyin değerini bilmiyor," diyordu. Koca ayakkabılı, "Çocuklar oyuncaklarını çabucak bozuyorlar," diye ekledi. Kadın, "Sadece çocuklar mı, büyükler de onlardan farklı mı sanki!" dedi aynı yumuşak ses tonuyla. "Evet evet," dedi koca ayakkabılı, "Alıyorlar atıyorlar." Kadın, "Belki bir gün pişman olup geri isterler diye burada bir sürü ıvır zıvır saklıyoruz," dedi ağlamaklı. "Ama çocuklar bunu kimseye söylemeyin," diye diretti koca ayakkabılı. Yoksa dünyalılar Ay'ı da ucuzluk yapan bir mağazaya çevirirlermiş. Bir

çırpıda Ay'a gelir, hepsini alır sonra da çekmecelerde unuttur, yaz temizliği yaparken de çöpe atarlarmış yine. Adamın yalvarmasına dayanamayıp söz verdik. Kız kardeşim yarı ağlamaklı geçen yıl barbi bebek alınınca çöpe atılan bezden pandanın burada olup olmadığını sordu. Kadın telefonu çevirip birilerine emirler verdi. Aradan az zaman geçmişti ki düğme burunlu bir elinde bez panda, diğerinde kedicik içeri girdi. Artık eve dönebilirdik.

Ertesi sabah birbirimizle bir gece önce olanları hiç konuşmadık. Babam sofraya oturup aceleyle çayını içmeye başlamıştı. Bir yandan da anneme, "Keşke arka bahçeye çiçek diksek," diyordu. Ama üst kat komşumuz eski eşyaları için oraya bir kiler yaptırmayı düşünüyormuş. Çok aksi bir adam olduğunu da ekledi babam. Annem parmağını dudaklarına götürmüş, "Yerin kulağı vardır," dedi. Kız kardeşim birden atılıp, "Ay'ın da anne, Ay'ın da kulağı var!" deyiverdi. Buna masada benden ve kız kardeşimden başka kimse gülmedi.

KEDİLERİM

Ayla Çınaroğlu

ASIL İSTEDİĞİM bir yavru köpekti. Ama nasıl olduysa oldu işte, bir köpek yavrusu yerine iki kedi yavrusu geldi eve.

Nasıl olduğunu da anlatayım en iyisi. Tabii şimdi bunu babam anlatsa başka türlü anlatır, annem de daha başka. Ablam?.. Ee, o da tabii kendine göre bir şeyler söyler. Şimdi diyeceksiniz ki, "Eh, sen de kendine göre anlatacaksın demek; kendi yanını tutacaksın." Yoo, yan tuttuğum filan yok. İsterseniz

televizyoncular gibi yapalım, mikrofonu babama uzatalım da kendisi anlatsın:

" Öhhö öhö, (burada uzanıp mikrofonu kendisi tutmak isteyecektir. Ama

Res.: Sibel Demirtaş

televizyoncu onu sınıksıkı tutup kendisine doğru çekerek babama kaptırmayacaktır) efendim, çocuk (yani ben) hayvanları çok seviyor. Aslında hepimiz seviyoruz ya. Neyse işte, bir dostumuzun kedisi yavru lamıştı geçen yıl, altı tane birden. Üstelik de cins hayvanlar. Eh, ben de çocuğumun gönlü olsun diye, 'Birini biz alalım,' dedim.

Hayvan sever
bir arkadaş da,
'Alacaksan çift
al. Tek alırsan
yalnızlık çeker,
bağırıp çevreyi
rahatsız eder,'
dedi. 'Eh,'

dedim ben de, 'Bir yerine iki
olsun, ne fark eder ki.'
Bilseydim böyle olacağını..."

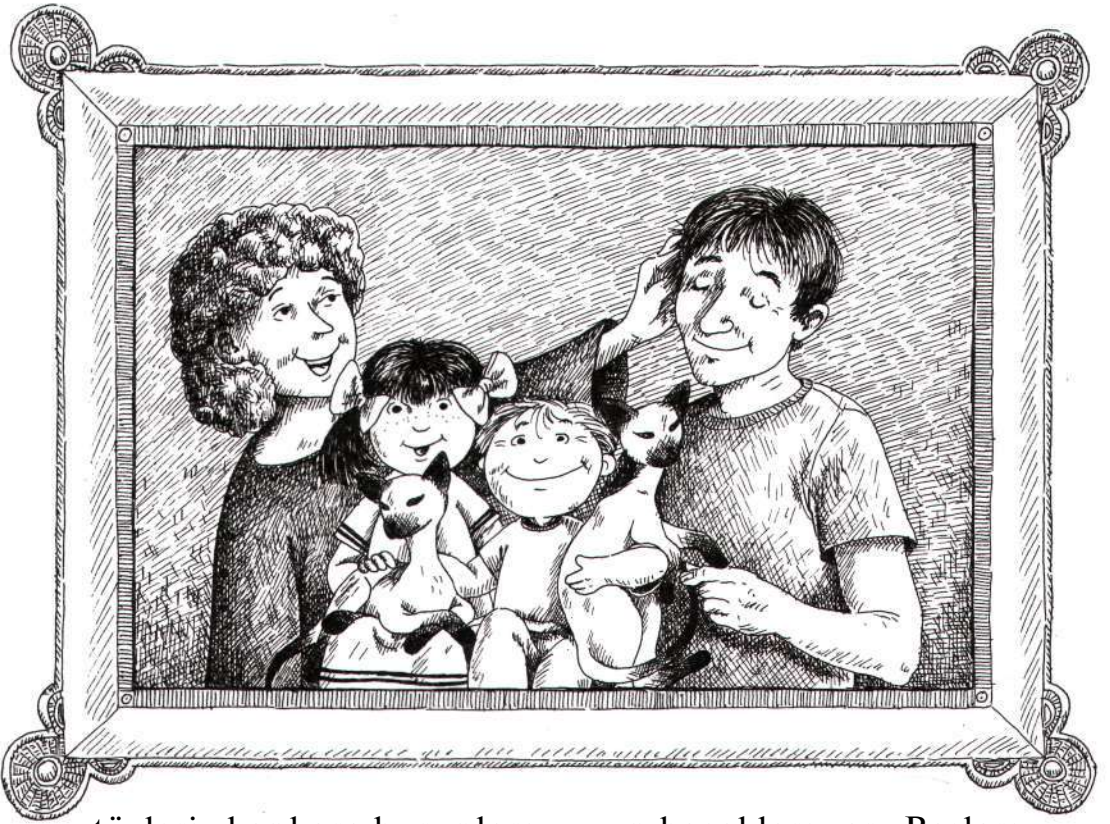
"Ee, tabii fikrimizi sormadın
ki! (Bu annem, ama
televizyoncular filan yokken
konuşuyor.) Evet, hepimiz
hayvanları seviyoruz. Ama
canım, evin içinde hayvan
istemediğimi biliyorsun. Bütün
zahmeti eziyeti bana. Siz
yalnızca seviyorsunuz, oh ne
güzel... Bir tane olsa neyse, iki
tane birden... Neymiş efendim

çift olmalıymış.
Ayol çiftlik mi
açacağız?
Sonracığıma,
bildiğimiz
normal
kedilerden olsa
salarsın

bahçeye, işini çişini yapar
gelir, önüne ne koysan yer.
Bunlar öyle mi ya?"

"Ay annee, babam öyle
sıradan kedi alır mı hiç? (Bu
da ablam ve babam yokken
konuşuyor.) Her şeyin en
iyisini seçer, en kralını alır o.
Kedi dedin mi de mutlaka
Siyam filan olacak."

Evet, Siyam; kedilerimiz
Siyam cinsi. Kuyruklarının ve
ayaklarının ucuna doğru
koyulaşan kül rengi kısa

tüyleri, kapkara burunları, uzun bacakları var. Başları oldukça küçük, kulakları oldukça büyük, sesleri de oldukça... çirkin. Göz çevresinde iyice koyulaşan tüyleri arasında iri, masmavi gözleri çok güzel ama biraz ürkütücü, yabanıl bakışlı. Olsun... Bir buçuk aylık yavruydular bize geldiklerinde ve biz, hepimiz çok sevdik onları. Annem?... Aaa, bakmayın siz annemin yakınmalarına, o da çok sever kedileri. Yalnız kedileri değil tüm hayvanları sever. Evet, annem de çok seviyordu onları ama, yakınmakta da haksız değildi. Çünkü sevmekle iş bitmiyor. Bir bakıyorsunuz kedilerden biri bir köşeye sinmiş, kulaklarını arkaya doğru germiş işini beceriyor. Hem de halının üstüne... O zaman da kıyametler kopuyor tabii. Olayın dolaylı sorumlusu olan babam eğer evdeyse, hemen koşuyor, "Dur, ben temizlerim, sen üzülme," diyerek. Ama annem beğenir mi hiç ? Kendi kim bilir kaç kez silecek, kazıyacak halıyı. "Sen git de kedileri terbiye et," diye çıkışıyor babama. "Tabii canım, tabii," diyor babam da, "Daha küçükler, alışacaklar, merak etme." Sonra suçluyu ensesinden tutarak kirlettiği yeri koklatıp asıl yapması

gereken yeri gösteriyor, biraz da azarlıyor.

İyi de, her zaman suçüstü yakalanmıyorlar ki. Bir de bakıyorsunuz salonun bir köşesinde bir ıslaklık. Ya da dayanılmaz bir koku; bir öbek kaka... Annem gene fena halde kızıyor tabii, ama şimdi hangisini azarlamak? Suçlunun saptanması için polis çağıramayız ya.

Haksızlık yapmış olmamak için genel bir azarlamayla öfkesini geçiştirmeye çalışıyor annem. Ve çaresiz, suç kanıtlarını temizlemeye girişiyor.

Yooo... Bu kediler terbiye edilmeli.

Gerçekten hepimizin ortak düşüncesi; terbiye edilmeli.

Çiş terbiyeleri için babam önceleri kum getiriyordu. Ne var ki zahmet edip de çiş tasını kullandıkları zaman ayakları kumlanıyordu. Banyoya ve bütün eve dağılıyordu kumlar. Sonra bu iş için başkalarının gazete kağıdı kullandığını öğrendik. Biz de öyle yaptık. Yavaş yavaş da öğrenmeye başladılar sonunda. Ama tek bir kap yetmedi. Çünkü tasın sürekli temiz olması gerekiyordu. Genellikle ikisi de

aynı anda gereksinim duyuyorlardı ve kirli tasa çiş yapmıyorlardı.

Neyse, işi garantiye almak için biz de üç tane tas koyduk o zaman. Banyomuzda, içine temiz gazete kağıdı yayılmış ve eşeleyebilsinler diye biraz da kırpık kağıt koyulmuş tam üç tane naylon tas var. İki mavi, biri de kırmızı. Kirli çamaşır sepetini balkona çıkarmak zorunda kaldık, banyomuzda fazla yer yok. Çünkü yalnızca çiş tasları değil, yemek ve su kapları da orada bir köşede duruyor.

Yemekleri de sorun. Önceleri yalnızca süt içiyorlardı ya, ilk kez ciğer verdikten sonra süt içmez oldular. Öyle yemek artıklarını filan da yemiyorlar. Akciğer alıp getiriyor babam. Annem kaynatıp küçük küçük doğruyor. Küçük küçük doğruyor çünkü, eğer büyük büyük doğrarsa ağızlarında taşıyıp başka yerde yemeye çalışıyorlar ve ortalığı berbat ediyorlar.

Bir de ot gereksinimleri var. Bahçeden koparıp getirdiğimiz çimenlerden beğendiklerini kuzu gibi kırtkırt yiyorlar, sonra da biraz kusuyorlar. Bunun da çok doğal bir

gereksinim olduğunu öğrendik. Eh, ne yapalım, olacak o kadar tabii. Yok, onları dışarıya, bahçeye filan fazla çıkarmıyoruz, tüyleri kısa olduğu için çok çabuk üşütüp hasta olabilirlermiş.

Bakın ama, hiç değilse geceleri sorun çıkarmazlar, sepetlerine girip güzel güzel uyurlar. Tabii bütün oda kapılarını kapayıp onları holde sepetleriyle baş başa bırakmak gerekir önce. Orda burda bırakılmış kazak, ceket gibi bir giysi gördüklerinde hiç dayanamaz, gidip hemen üstüne kıvrılıverirler çünkü. Ya da gelip yatağınızın üstüne kurulurlar.

Tabii bu durumlarda da küçük küçük kıyametler kopar. Pasaklılığımız yüzünden ablamla ben de bu kıyametlerden payımızı alırız; giysilerin üstüne yapışan kedi kıllarını görmek ve temizlemek zorunda kalırız.

Yoo, sakın yakındığımı filan sanmayın. Onları öylesine seviyoruz ki, artık aileden biri oldular. Annem, herkesten önce onların mamasını hazırlar, verir. Gelip ayaklarına süründüklerinde, iki eli kanda olsa alır

kucağına, sever, okşar. Okuldan geldiğimde benim de ilk işim onları kucaklamak, onlarla oynamaktır. Ablam dersiniz, en yeni kazağının üstünde uyuduklarını görse bile kıyamaz onları uyandırmaya, süslü saç tokalarıyla oynamalarına ses çıkarmaz. Ve babam da asla unutmaz ciğerlerini almayı. Kimi zaman özel olarak balık bile alır onlara.

"Zaten canım, kedilerimiz artık iyice terbiye oldular." Bunu babam söylüyor. Annem de "Mmm, doğru," diyor kucağındaki kediye okşarken. Ama bana sorarsanız, hiç de terbiye filan olmadılar; terbiye olan bizleriz.

Bir kere gelip ayaklarımıza süründüklerinde kucağımıza alıp onlar sıkılıncaya dek okşamayı, ciğer pişirip küçük küçük doğrayarak günde iki kez önlerine koymayı, banyodaki üç çiş tasını sürekli temiz tutmayı, giysilerimizi orda burda bırakmamayı, yataklarımızı düzeltip örtülerini güzelce örtmeyi, mutfak kapısını sürekli kapalı tutmayı, daha da neleri neleri, öğretiler bize, bizi iyice terbiye ettiler yani. Yalan mı?

ŞU BABAANNEM!..

Babaannem çok şişmandı. Hani insanlara ilk baktığınızda öncelikle onun dış özelliklerini görürsünüz ya. Örneğin, çok uzun bir adama uzaktan baktığınızda önce boyunu görmeniz gibi. Oysa belki de adamın en belirgin özelliği uzun boyu değil de, ne bileyim, belki çok cimri olması, ya da çok iyi yürekli olması filan olabilir. İşte babaanneme ilk baktığınızda gördüğünüz de onun şişmanlığıydı. Oysa şişmanlığı onun en belirgin, en ilginç özellikleri içinde belki de en az önemli olanıydı. Belki ilk bakışta fark edilmeyebilirdi, ama düşmesin diye kafasının arkasından iç çamaşırı lastiği ile bağladığı kalın camlı gözlükleriyle, bastonunun ucundaki ilaç kutusu en az şişmanlığı kadar ilginçti. O ilaç kutusunu kardeşim takmıştı ve babaannemin böylesine benimseyeceğini aklından bile geçirmemişti. O ilaç kutusu yüzünden babaannemin ev içindeki her adımını evin en uzak köşesinden bile izlemek mümkündü.

Haftasonları yatılı okuldan eve geldiğimde bazı günler annemle babamı evde bulamazdım. Öyle zamanlarda bana kapıyı babaannem açardı. Aşağıdan zile bastığımda sokak kapısını gören odasının penceresinde belirir, beni tanıyınca da bastonunu tıklata tıklata kapıyı açmak için otomatiğe basacağı yere gelirdi. Ben daha üst kata ulaşmadan yine aynı şekilde odasına döner ve yine yatağına uzanırdı.

İşte böyle haftasonlarından biriydi. Cuma akşamı kalabalığıyla birlikte trenden inip eve ulaştım. Kapı kapalıydı tabii ki ve evde yalnızca babaannemin olduğunu biliyordum. Az sonra evin içinde olacaktım. Odama kavuşacak, pijamalarımı giyecek, belki de sıcak yatağıma uzanıp kitap okuyacaktım. Mutlu düşüncelerle zile bastım ve beklemeye başladım. Uzun bekleyeceğimi biliyordum. Şimdi penceresinde belirecek ve sonra tekrar kaybolacaktı. Daha sonra da kapının otomatiğini duyacak ve içeri girecektim. Bekledim bekledim bekledim... Pencerede belirmedi. Zile yine bastım. Hem

de uzun uzun çaldırdım bu kez. Ve sonunda... İşte! Bana bakıyordu... El salladım. Bana bakmaya devam etti.

"Babaanne, benim!" dedim gülerek. Elimi bir daha salladım. Hâlâ bakıyordu. Sonra birden pencereyi kapattı ve kayboldu. Bekledim. Beni tanıdı ve kapıyı açmaya gitti; şimdi kapı açılacak ve odamda olacağım. Bir banyo... Sonra dolaptan yiyecek bir şeyler... Kapı açılmadı. Dakikalarca bekledim. Her zaman beklediğimden daha çok bekledim. Kapı açılmadı. Zile dayandım. Zil bir uzun hava tutturdu ki... Parmağım uyuşana kadar çaldım. Ve sonunda bir kez daha zafer! Pencerede babaannem. Bu kez pencereyi açmıyor. Ben aşağıda çığlıklar atmaya başladım:

"Babaanneeeeeee! Benim ben! Açsana kapıyı!"

Babaannem pencereden öylece bakıyor. Kollarımı sallıyorum, zıplıyorum... Birden sağıma soluma bakmak aklıma geldi. Tren istasyonundan çıkıp da evimizin önünden geçen ana caddeye akan kalabalık tam bizim evin önünde birikmiş beni izliyor.

"Babaanneee, benim, aç!" diye son bir kez daha kısık sesle bağırdım. Babaannem huzur içinde öylece bana bakıyor. Ağlamak üzereyim. Ama herkes bana bakıyor. Ne yapacağımı bilemiyorum. Ah bir odamda olsam da, kafamı yorganımın altına soksam...

Babaannem pencerenin önünden çekildi. Belli ki yatmaya gitti yine. Hava kararıyor ve ben sokakta kaldım. Nerede yatacağım, ne yiyeceğim? Niye beni göremiyor? Niye beni tanıyamıyor? Niye benim anahtarım yok?

Evin arkasından dolaşıyorum. Arka duvardan gelen bir beton çıkıntı tam babaannemin penceresinin önüne getirebilir beni. Başka çarem yok. Tırmanıyorum. Ağır ağır yürüyerek evin caddeye bakan tarafına ulaşıyorum. Şimdi babaannemin penceresinin önündeyim. İçeri bakıyorum. Tam tahmin ettiğim gibi. Yatmış. Arkası da

dönük. Hemen camı tıkladıyorum. İrkilerek yerinden doğruluyor ve bana bakıyor. Gözlerinin korkuyla büyüdüğünü, hatta gözlerinin gözlüklerinin camlarından bile daha büyük oluverdiğini görüyorum. İkinci kat penceresinde birini görmek onu dehşete düşürüyor. Ağlayarak dua etmeye başlıyor. Bir yandan da bastonunu bana doğru sallıyor. Cama bir daha vuruyorum. "Babaanne, benim," diyorum. Boğazından hırıltılarla çıkan bir sesle karşılık veriyor: "Defol şeytan! Eşhedü en lââââââ..."

Gözlerinden yaşlar boşanarak dualar ediyor. Bir türlü ona benim ben olduğumu anlatamıyorum. Dualar ve çığlıklar iyice yükselince de çaresiz pencerenin önünden çekiliyorum. Caddedeki kalabalık bir çoğalıp bir azalıyor. Aşağı inip yine evin arkasına dolanıyorum. Mutfaktaki küçük havalandırma penceresi hafif aralık. Çatıdan inen yağmur oluğu mutfak penceresinin yanından geçiyor. Hemen tırmanmaya başlıyorum. Yarıya geldiğimde içimde büyük bir pişmanlık! Devam edemeyeceğim. Çok yüksek. İnmek istiyorum, ama inemiyorum da. Öylece boruya yapışmış donup kalıyorum. Boruyu kavramış olan ellerim titriyor. Gözlerim kararmak üzereyken bir daha gücümü zorluyorum. Az sonra pencerenin pervazını yakaladığımda asıl güçlüğün geride olduğunu anlıyorum: Boruyu terk edip pencereden içeri kendimi çekebilmek. Pencere çok küçük. İki omuzumu aynı anda sokmam bile güç. Ama başarıyorum. Kollarımda ve bacaklarımda müthiş acılarla kendimi mutfağın taş zemininde kıvrır buluyorum. İlk işim babaannemin odasına gidip onu bir güzel haşlamak oluyor. Hiçbir şey anlamıyor tabii, onu neden azarladığımı da. Dönüp uyuyor. Şişman gövdesi inip inip kalkıyor.

Babaanneme uzaktan baktığınızda ilk göze çarpan şey onun şişmanlığıdır, ama daha ne özellikleri vardır bir bilerseniz...

EYVAH! ANNEM
İŞE GİTMEK
İSTİYOR
AYSEL GÜRMEN

18

HER ŞEY Ayşe Teyzelerin evine gittiğimiz gün başladı. Ayşe Teyze annemin üniversiteden arkadaşıymış. Yıllardır hiç görüşmemişler.

Keşke Ayşe Teyzelerin evine hiç gitmeseydik. Oğullarının beni tekmelediği yetmiyormuş gibi bir de annemin kafasını karıştırdılar. Hep birlikte, artık büyüdüğüme ve annemin çalışabileceğine karar verdiler. Oysa ben daha küçücük bir çocuğum ve annemin işe gitmesini istemiyorum. Annem işe giderse ne olacağını çok iyi biliyorum. O da babam gibi karanlık olunca, yıldızlar ve aydede çıkınca eve gelecek. Babamı zaten çok az görebiliyoruz. Şimdi annemi de

çok az göreceğiz.

Ayşe Teyzelere gittiğimiz günden sonra annem gazeteleri karıştırıp iş görüşmelerine gitmeye başladı. Babam sabahleyin, "Hadi bakalım, bugün benimle iş yerine geliyorsunuz!" diyorsa, annem iş görüşmesine gidiyor demektir.

Annem iş görüşmelerine gitmeye başladığından beri bana garip şeyler olmaya başladı. Kötü kötü rüyalar görüyorum. Öyle kötü ki, anlatsam korkarsınız. Annemin koynunda yatmazsam hiç mi hiç uyuyamıyorum.

Eskiden sevdiğim şeyleri artık sevmiyorum. Ne parka ne

Res.: M. Naci Dedeal

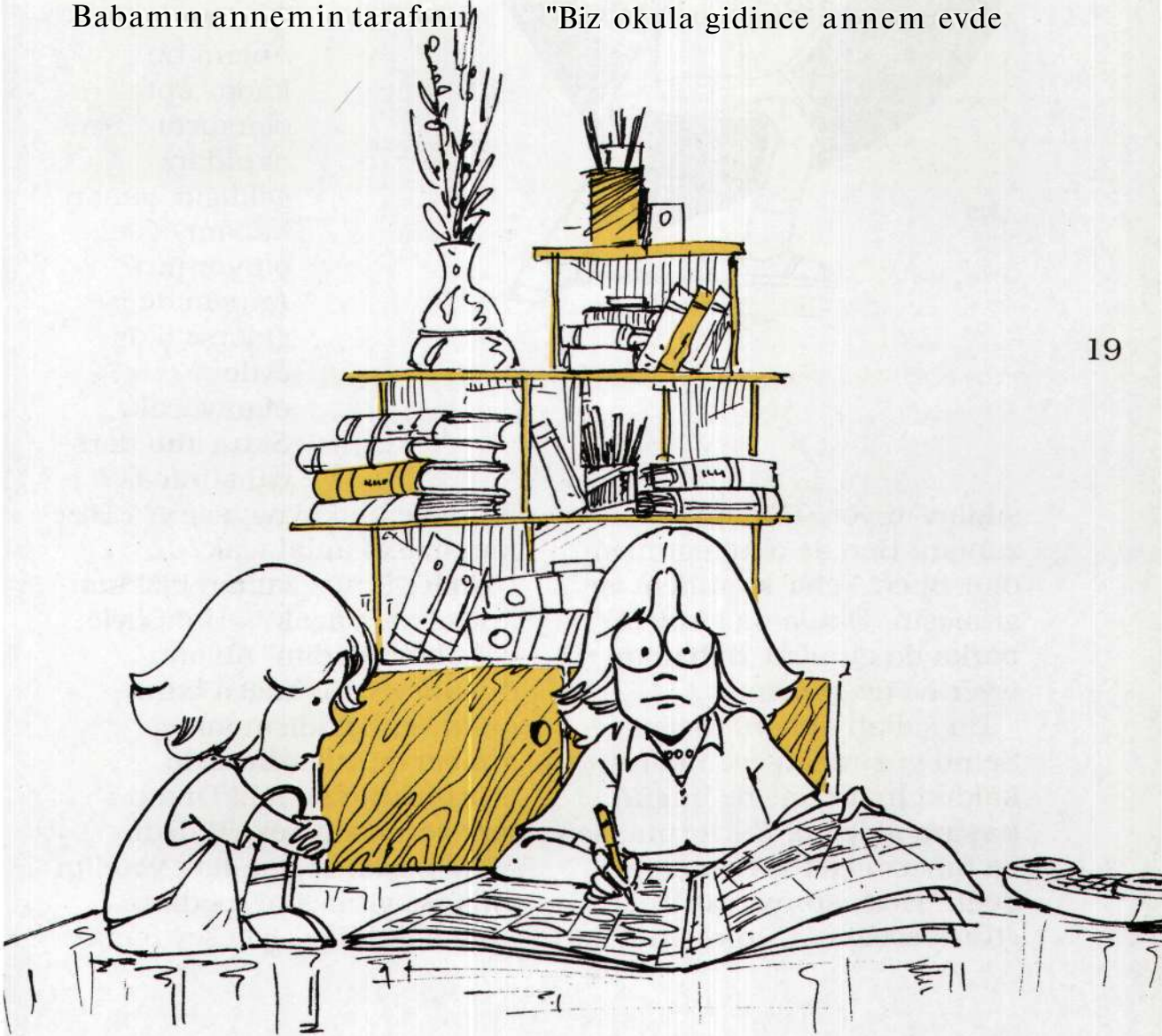
de havuza gitmek istiyorum.
Karnım da hiç acıkmıyor.
Çikolatayı bile zor yiyorum.

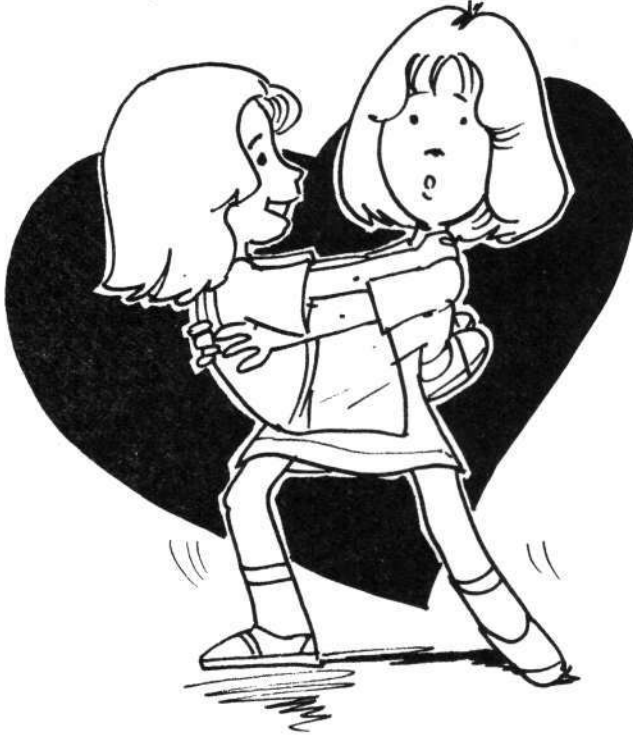
Beni hiç kimse anlamıyor.
Annemin işe gitmesine de
aldırmıyorlar. Babam anneme,
"Sen bilirsin. İstiyorsan çalış,"
diyor. Ablamsa "Haklısın
anne," diyor.

Babamın annemin tarafını

tutmasını anlıyorum da,
ablamın benim tarafımda değil
de onların tarafında olmasına
hiç anlam veremiyorum. Nasıl
olur da annemin işe gitmesini
isteyebilir?

Akşamlar babamı görebilmek
için uykumuz geldiği halde
uyuyamadığımızı nasıl unuttur.
"Biz okula gidince annem evde

sıkılır," diyor. Tamam o zaman. Ben de okula gitmem, olur biter. Yeter ki annem işe gitmesin. Okula da gitmem, parka da gitmem, babamın işyerine de gitmem.

Bu sabah ablam, "Selen! Senin yüzünden eve tıkılıp kaldık. İnat etme de bugün havuza gidelim. Biliyorum, sen de havuzu çok seviyorsun!" dedi. "Evet, seviyorum ama gitmeyeceğim. Çünkü annemin

işe gitmesini istemiyorum," dedim. Ablam, "Giderse ne olur? Sen de okula gideceksin nasılsa!" dedi. Çok kızdım. Ablam bu kadar aptal olamazdı. "Sen okuldan geldiğin zaman babam evde oluyor mu? Annem de işe giderse o da evde olmayacak. Sana kim ders çalıştıracak?..

Mehmet Nuri

Benimle kim oynayacak?.. Bize kim masal anlatacak?.. Üzüldüğümüz zaman bizi kim kucağına alacak?.. Ha! Söyle bakalım!" dedim. Ablam düşünceli düşünceli bana baktı ve, "Haklısın ama, annem de yıllardır evde oturmaktan sıkıldı! Ona da hak vermek gerekir!" dedi. "Peki o zaman ona hak verelim ama işe gitmesin!" dedim. Ablam güldü. "Öyle şey olmaz.

Bu sorunu bu şekilde çözemeyiz," dedi. Biraz düşündü ve, "Ne yapmamız gerektiğini biliyorum! Şimdi beni iyi dinle ! Seninle annemin yanına gideceğiz. Ben ne dersem, sen de, "Ablam haklı," diyeceksin ! Tamam mı?"

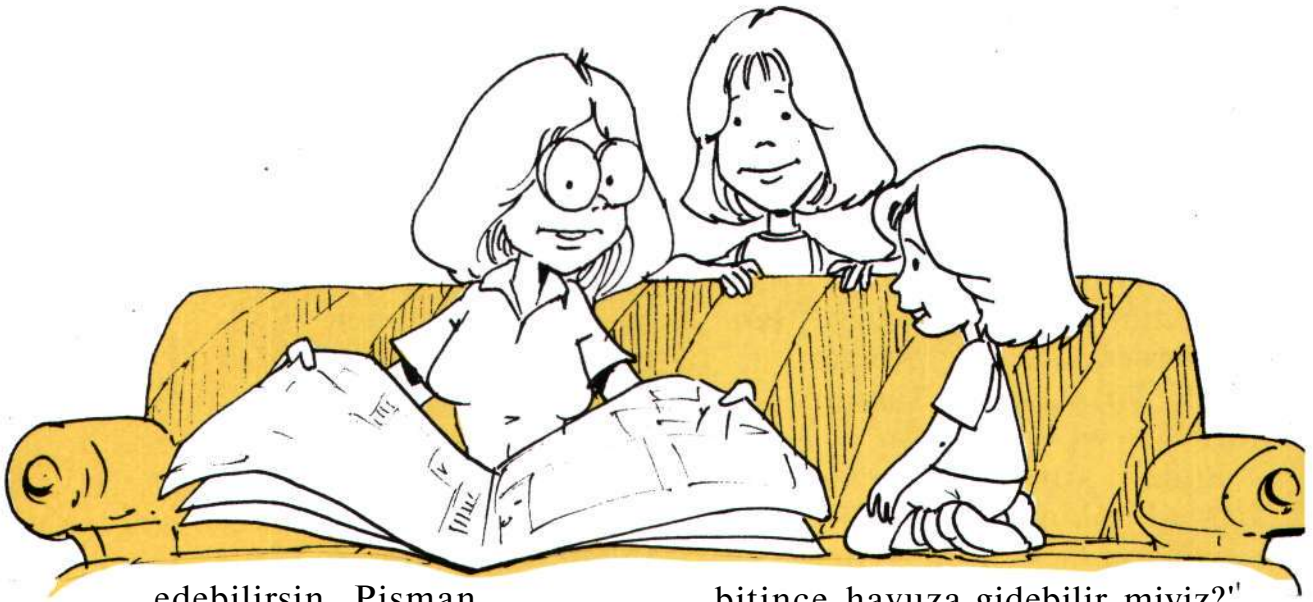
Kalbim küt küt çarpmaya başladı. Ablamı ne kadar çok sevdiğimi fark ettim. Bana yardım ediyordu. Boynuna sarılıp yanaklarından öptüm ve, "Eğer annemi işe gitmekten vazgeçirirsen bundan sonra elinden hiçbir oyuncağını almayacağım. Söz veriyorum," dedim. Beklediğim gibi ablam çok sevindi. "Bu sözünü unutma ama!" dedi. Hiç unutmuyum?

Ablam, "Hadi şimdi gel salona gidelim. Unutma! Sen hiçbir şey söylemeyeceksin. Yalnızca 'Ablam haklı' diyeceksin.!" Ne söyleyebilirdim ki zaten?

Birlikte salona gittik. Annem kanepeye oturmuş, gazete okuyordu. Ablam annemin yanına oturdu. Ben de ablamın yanına oturdum. Merakla ablamı izlemeye başladım. Bu arada dizlerimin hafif hafif titrediğini fark ettim.

Ablam annemin kolunu okşamaya başladı. Annem gazetesini elinden bırakmadan okşanan koluyla ablama sarıldı. Ablam, "Anneciğim, sana bir şey söylemek istiyorum!" dedi. Ben de hemen atıldım: 'Ablam haklı!' Annem elindeki gazeteyi kanepeye koydu ve, "Söyle yavrum, dinliyorum," dedi.

Ablam, "Yıllardır işe gitmediğin, evde kalıp bize baktığın ve her şeyimizle ilgilendiğin için sana minnettarız anneciğim. İşe gitseydin ben okulda bu kadar başarılı olamazdım. Okuma alışkanlığı da edinemezdim. Sonra... Sen bana yardımcı olmasaydın, piyano da çalamazdım..." Ben büyülenmiş gibi ablamı dinliyordum. Ablam gözlerini gözlerime dikip bakınca birden görevimi hatırladım. "Evet anne, ablam haklı," diye bağırdım. Öyle çok bağırmıştım ki kendi sesimden rahatsız oldum. Ablam devam etti, "Biz senin bizim için yaptığın fedakârlıkları çok iyi biliyoruz. Sen dünyanın en iyi, en fedakâr annesisin. Eğer istersen yine evde kalıp bize yardımcı olmaya devam

edebilirsin. Pişman olmayacağından eminim. Sen ne dersin?" Nihayet söylemişti işte. Hiç vakit kaybetmeden, "Evet anne, ablam haklı!" dedim.

22

Annem kahkahalarla gülmeye başladı. Gülmesi azalınca, "Hiç merak etmeyin çocuklar! İş bulamıyorum zaten. Çok genç olmadığım için ve yıllardır çalışmadığım için beni işe almıyorlar," dedi.

Ablam hemen, "Sen gençsin anne. Hem çok genç, hem de çok güzelsin" dedi. Ben de, "Evet anne, ablam haklı," dedim.

Annem, "Çok teşekkür ederim çocuklar bana moral verdiniz. Bu güzel sözleri duymak beni çok mutlu etti," dedi ve gazetesini eline aldı. Ablam, "Gazete okuman

bitince havuza gidebilir miyiz?" diye sordu. Annem, "Selen'i gitmeye ikna edersen gideriz," dedi. Ben hemen "Giderim, giderim," dedim.

Annem çok şaşırdı. Günlerdir evden dışarı çıkmıyordum çünkü. Gazetesinin üstünden bana bakıp "Öyle mi ?" diye sordu. Ben kafamı salladım. Annem, "Peki şimdi gidip biraz oynayın, ben de gazetemi bitirip eşyalarınızı hazırlayayım," dedi. Ablamla odamıza giderken ona bu kadar güzel konuşmayı nasıl becerebildiğini sordum. O da bana, "Sen de benim gibi çok kitap okursan böyle güzel konuşabilirsin," dedi. Okumayı öğrenince ben de ablam gibi her gün kitap okuyacağım. Çok işe yarıyor doğrusu.

TİLKİ İLE AKILSIZ HORUZ

1. Bölüm

Bir varmış bir yokmuş. Pireler berber iken develer susuz iken, bir kara tilki ile horoz bir ormanda yaşarlarmış. Bir gün tilki gezmeye çıkmış. Yolda giderken bir ev görmüş.

"Şu eve gidip bakayım bari, acaba iyi yiyecekler var mı?"

Bir de ne görsün kapı yavaş yavaş açılmaya başlamış. Tilki korkudan bir ağacın arkasına saklanmış. Kapı açılmış, içerden bir tavuk çıkmış. Tilkinin iştahı kabarmış, ama bir horoz varmış. Tilki ağacın arkasına çekilip düşünmüş. "Bu horozu bir yarışa davet edeyim," demiş. Horoz yürüyüşe çıktı, tilki yolunu kesip, "Hadi yürüyelim," dedi. Horozun hoşuna gitti ve kabul etti. Tilki, "İlk önce sen başla," dedi.

Horoz başladı. Tilki geri dönüp tavuğun kapısını çaldı.

"Kim o?"

Tilki de yumuşak bir sesle:

"Benim hayatım," dedi.

Tavuk kapıyı açınca tilki hemen üstüne atlayıp onu yedi. Horoz da akılsızlığı yüzünden hem karısını hem de çocuklarını kaybetti.

Erdem Çemenyemez/ İstanbul

SEVMEYİ BİLMEK

Mi, sobanın yanından mırıldanarak kalktı. Çok uyumuştı. Patilerini öne uzatarak gerindi. Pınar ablası ders çalışıyordu. Birara başını kaldırarak Mi'ye baktı. Dudaklarının arasından çıkan sevgi dolu öpücüğü ona doğru üfledi. "Çok tatlı bir kedisin" dedi. Ne demekti bu? Anlamını bilmiyordu, ama; iyi bir şey olmalıydı. Bu söz onu şımartmaya yetti. Hiç vakit kaybetmeden ablasının yanına gitti. Bacaklarına süründü. Ablasının sıcaklığı ona annesini anımsattı.

Çok yüksek bir evin, (insanlar buraya apartman diyorlardı) beşinci katındaki oldukça büyük bir kutunun içinde anneleri ile birlikte yaşıyorlardı. Pınar ablalarıyla aynı kattaydılar. Anneleri yemek bulmaya gidiyor, yavruları bu duruma çok üzülüyorlardı. Kutunun içinde üç yavru ve bir büyük kedi görünce Pınar çok şaşırmıştı. Onlarla ilgilenmeyi; hem Pınar, hem de annesi ihmal etmiyordu. Üstelik bir gün babası kedilerin ayaklarının topal olduğunu düşündü. Neden derseniz, daha yürüyemeyecek kadar miniktiler. Miyav diyemiyor, "cik, cik, cik" diye bağııyorlardı. Çok sevimliydiler. Kedileri evlerine aldılar. Üç yavru kediye bakmak pek kolay olmuyordu. Oldukça hareketli ve yaramazdılar. Birgün üçü de balkonda oyun oynarken, üst kattaki komşular sepet sarkıtmış ve bizimkiler ipe tırmanmaya başlamışlardı. Bütün komşuların Pınar ablalarına seslendiğini, düşüneceklerini sanıp, çok korktuklarını anımsadı. İçinden güldü.

Az sonra kapı çalındı. Gelen anne ve babalarıydı. Okuldan dönünce ablası eve geliyor , Mi yalnız kalıyordu. Heyecanla kapıya koştular. Ablası kapıyı açtı. Yorgun görünüyorlardı. Onları karşıladıktan sonra Mi uyudu.

Yaklaşık, yarım saat kadar sonra kulağını biri yalamağa başladı.

Bu, Mi'nin çok hoşuna gitmişti. Birara başını kaldırdı. Aaaa.. o da nesi? Köpek arkadaşı Dosi kulağını yalıyordu. Dosi'ye şakacıktan patisiyle dokundu. Oyun oynamaya başladılar. Dosi kovalıyor, Mi kaçıyor. Sanki az önce Mi, Dosi'ye dokunarak onu ebe yapmıştı. Şimdi de Dosi, ebeliğini Mi'ye vermeye çalışıyordu. Bu oyun saatlerce sürdü. Sonra ikisi de yoruldu. Dosi biraz dinlendikten sonra, Pınar ablasına sataşmaya başladı. Ablasının canı yandı. Neyse ki annesi imdadına yetişti. Dosi'yi gezmeye götürecekti.

Bu saatlerde dışarıda çok az kişi oluyor, Dosi'de kendini sokakların hakimi sanıyordu. Dosi, çış turunu henüz tamamlamıştı ki, Mi göründü. Mi cilveli hareketleriyle, Dosi'ye koştı. Tüylerini kabarttı. Dosi, bu harekete yanıt vermek istedi. Ama yapamazdı ki. Ne de olsa onun abisi sayılırdı. Birlikte bir süre daha gezdiler. Sonra evlerine gitmek üzere yola çıktılar. Dosi; duvarda bir o yana, bir bu yana gidip gelen saati izlerken uyuya kaldı. Düşünde; insanlar birbiriyle anlaşılmazken, nasıl Mi ile anlaşabildiklerini düşündü. Zaten Pınar ablası "bir kedim, bir köpeğim, iki de su kaplumbağam" var dediğinde, herkes nasıl bir arada yaşayabildiklerine şaşılıyorlardı. Doğaldı.

İnsanları sevmeyi bilmiyorlardı. Ama sevmenin güzelliğini anımsayınca, kedi ile köpek de pekâlâ dost olabilirdi.

Mi, artık yaşamıyor! 7 Mayıs 1994 Cumartesi günü akşamüzeri, babamın yanında oturan kedim Mi, frene basma çarpınca da durma zahmetinde bulunmayan yabancı uyruklu biri tarafından sanki kasten ezildi.

Sevgi bitmez, sonsuzdur. İnsanları, doğayı, çevreyi sevmek demek, hayvanları da sevmek demektir.

12 yaşımıdayım. Sevgili 'Mi' ye her gün pencereden 'Günaydın' İyi geceler' ve 'Seni seviyorum' diyorum.

TÜM ANNELERE ARMAĞAN

Elime boyalar alsam,
Kendime kanatlar çizsem.
Uçsam gökyüzüne özgürce
Dünyadaki üzgünler, küskünler
Barışsalar, şarkı söyleleseler.
Savaş alanlarındaki kanlan silsem.
Mor menekşe, sümbül diksem
Demet demet,
Çocuklara dağıtsam.

26

Kavga bitse, barış gelse,
Bahçeler, denizler kirlenmese
İnsanlar temiz hava alsa;
Bütün kır çiçeklerini alıp,
Çelenk yapsam ve tüm annelerin boynuna taksam
Ben, böyle bir gökyüzünde yaşasam.
Çiçekleri koklasam, arı gibi dolaşsam,
Dünyaya tekrar uzaydan bakıp,
Bu tertemiz ve güzel dünyayı,
Tüm annelere armağan etsem.

Güneş Özcan/ Ankara

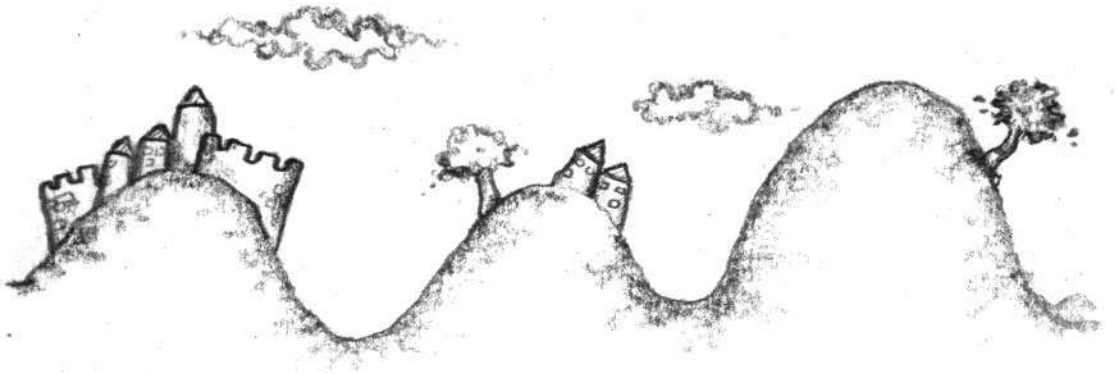
(Bu şiir Mesa Koru Sitesi İlköğretim Okulunda yapılan şiir yarışmasında birincilik ödülüne layık görülmüştür.)

Okula geç kaldım. Üstelik çok önemli bir sınavın yapılacağı gün. Genel fen sınavı. Herkes katılıyor, ama geçme kalma yok. Yalnızca okulun durumunu öğrenmek içinmiş. İstasyondan fırlayıp koşarak sınav salonuna giriyorum. Müdür yardımcısı azarlayarak elime bir soru kağıdı tutuşturuyor. Çok az zamanım var. En sevdiğim dersler. Fizik, biyoloji... Ve benimle aynı sırada o! Sınıfta hep yakınlarına oturmak isteyip de başaramazken şimdi yanı başımda... Saçlarına bir kurşunkalem takmış, dilini ağzının kenarından azıcık dışarı çıkarmış, fıldır fıldır soru kağıdını okuyup hızlı hızlı çözüyor. Kalem her oynattığında saçlarından yeni bir demet başındaki kaleminden kurtulup omuzlarına akıyor. Sanki az sonra hepsi birden saçlıverecekmiş gibi geliyor bana. Birden kendimi kastığımı hissediyorum. Saçlar açılınca tutmak zorundaymışım sanki. "Önüne bak!" İrkiliyorum. Fizik öğretmenimiz. Kağıdına eğiliyorum.

Sınavın üzerinden aylar geçtiğinde aklımda ne fizik ne kimya, varsa yoksa o saçları tutup da tutamayan kurşunkalemin beni gerilime sokan görüntüsü kalıyor. İlan panosunda sınavın ilk üç derecelerine girenlerin isimleri arasında kendimi göremeyinceye kadar, bir sınava girmiş olduğumun bile farkında olmadığımı anlıyorum. Birinci sırada o! Ben ikinci değilim. Üçüncü de değilim. Hatta, ilk onda bile yokum. Şaşkınım. Fen notlarım hep çok iyi. Listelerde notumu bulamıyorum. Sanki sınava hiç girmemişim. Öğrenci İşleri Bürosu'na gidiyorum. Kağıdımı arıyorlar. Alfabetik sıralamada benim adım yok. Listelerde yok. Oysa ben sınava girdim. Sonunda üzerinde isim olmayan bir kağıt bulunuyor. "Bu senin mi?" Kağıdı inceliyorum. Benim kağıdım. "Üstelik en yüksek notu almışsın!" diyorlar, "Ama adını yazmayı unutmuşsun."

Sarhoş gibi yukarı çıkıyorum. Sıralama değişti. Sınavın birincisiyim. Bunu herkese söylemek istiyorum. Herkese... Sınıfa girdiğimde herkesi onu kutlarken görüyorum. O gülümseyerek çevresine bakmıyor. Beni görünce, "Ne oldu?" diyor, "Kağıdını buldun mu?" Sırama yürüyorum. Ne söylemeliyim? "Evet buldum." Ne olur başka soru sorma. Kaç aldığımı sorma. "Kaç almışsın?" Sorma... Sorma... Başkaları da ona katılıyor. "İyi," diyorum. "Kaç?" diyorlar. Birden bir ses beni kurtarıyor. Öğretmenin sesi. "Herkes sırasına!"

Okul dağılırken yanıma yaklaşıyor. Kalbim yerinden çıkacak. "Kaç aldın, söyle!" Söylüyorum. Onun notundan yüksek. "O halde ben değil, sen birincisin," diyor. "Önemli değil," diyorum. "Kutlarım," diyor. "Seni seviyorum," demek istiyorum. Diyemiyorum.

İNCİ

Jill Atabay

28

BİR ZAMANLAR (prenslerin sıkça yaptıkları gibi) prensesin birini çok seven bir prens yaşarmış. Prens çok yakışıklı, prenses ise çok güzelmış. Prens satenden terlikler giyer, saçlarına inciler takarmış. Ama ne zaman ki prens onunla evlenmesini istemiş, gülmüş prenses:

"Eğer bana dünyadaki en güzel inciyi getirirsen, seninle evlenirim," demiş.

O zaman prens de şöyle demiş: "Dünyadaki en güzel inciyi bulacağım ve onu sana getireceğim. Onu altın bir zincire geçirip takacaksın ve biz evleneceğiz." Ve atına atlayıp, sürmüş uzaklara.

Dağların ve vadilerin üzerinden, tarlaların ve ormanların içinden sürmüş

atını prens. Büyük kentlere uğrayıp, pek çok ülkeyi dolaşmış. Çok sayıda inci görmüş, ama bunların hiçbirini dünyadaki en güzel inci değilmiş. Bu inciyi hiçbir zaman bulamayacağını düşünmeye başlamış.

Bir gün deniz kenarındaki bir dağ yamacında üzgün üzgün otururken, bir kızın şarkı söylediğini duymuş. Başını kaldırıncı genç bir kızın güttüğü bir kaz sürüsü görmüş. Kız paçavralar içindeymiş ve ayağında ayakkabıları bile yokmuş, ama saçlarında çiçekler takılıymış ve iyiliksever bir yüzü varmış. Prens çok üzgün oturduğunu görünce, ona derdinin ne olduğunu sormuş.

"Ne yazık ki," demiş prens,

Res.: Tülay Sözbir

"Güzel bir prensese aşığım, ama o benimle dünyadaki en güzel inciyi götürmediğim sürece evlenmeyecek. Çok uzak yerleri dolaştım ama bu inciyi nerede bulacağımı bilmiyorum."

O zaman kız prens için çok üzölmüş ve demiş ki;

"Sana dünyadaki en güzel inciyi bulman için yardım edeceğim, ama önce onu nerede bulduğunu kimseye hiçbir zaman söylemeyeceğine söz vermelisin. Çünkü, eğer söylersen, insanlar gelecek, istiridyeleri çıkartıp incilerini almak için onları öldüreceklerdir."

Bunun üzerine, prens hiç kimseye hiçbir zaman, hiçbir şey söylemeyeceğine söz vermiş.

Bunları söyledikten sonra kaz çobanı kız, prensi elinden tutup, kayaların arasında güzel, küçük bir koya götürmüş. Deniz maviymiş ve küçük dalgalar güneşte neşeyle dans edip, altın renkli kuma

koşuyor ve kumda yengeç, denizyıldızı ve diğer deniz yaratıklarının yaşadığı küçük havuzcuklar oluşturuyormuş. Tüm bu çevrede, kayaların üzerindeki deniz kuşları ve denizdeki hayvanlar korku nedir bilmeksizin yaşıyormuş.

O sırada prens önünde büyük bir mağara girişi görmüş ve kaz çobanı kız;

"Beni burada bekle," deyip mağaraya girmiş.

Az sonra elinde sedef kaplı küçük bir kutuyla dışarı çıkmış. Kız kutuyu açtığında, içinde prensin yaşamı boyunca gördüğü en güzel inci duruyormuş.

"Bu kesinlikle dünyadaki en güzel inci," demiş prens.

"O bana deniz perilerinin kraliçesi tarafından verildi," demiş kaz çobanı kız.

"Çünkü ben denizde yaşayan canlılara her zaman iyi davrandım ve onların sırlarını sakladım, kraliçe incinin

bana mutluluk
getireceğini
söyledi. Ama ben
onu prensese
götürmen için
sana veriyorum
ve bu incinin
ikinize de
mutluluk
getirmesini
diliyorum."

"Ama ben sana
bu incinin
karşılığında ne
verebilirim?" diye
sormuş prens.

Kaz çobanı kız gülümsemiş,
ama prens hayretle kızın
yanağında bir damla gözyaşı
olduğunu fark etmiş.

"Karşılığında hiçbir şey
istemiyorum," demiş kaz
çobanı kız. "Ama eğer istersen
bana bir öpücük verebilirsin."

Böylece prens, kaz çobanı
kızı öpmüş. Sonra inciye
cebine yerleştirip, yola
koyulmuş.

Prensesin sarayına tekrar
vardığında, prensesi bahçede,
portakal ağaçlarının altında
oturuyor bulmuş. Cebinden
sedef kaplı küçük kutuyu
çıkartıp, ona uzatmış.

"Söz verdiğim gibi sana
dünyadaki en güzel inciye

getirdim," demiş.
Prenses kutuyu
alıp açmış ve
cennetten düşmüş
bir çiğ damlası gibi
aydınlıkta
parıldayan süt
beyazı inciye
görmüş.
"Bu gerçekten
dünyanın en güzel
incisi," demiş ve
onu altın bir zincire
geçirip boynuna
takmış.

"Böylesi güzel bir inciye
nerede buldun?" diye sormuş.

"Bunu sana söyleyemem,"
diye yanıtlamış prens. "Çünkü
hiç kimseye söylemeyeceğime
söz verdim."

O zaman kaşlarını çatmış
prenses. Prensin bu inciye
bulduğu yerde başka güzel
inciler olabileceğini
düşünmüş.

"Bana söylemelisin," demiş
ve saten terliklerle kaplı küçük
ayağını yere vurmuş.

"Ne yazık ki sana bile
söyleyemem," demiş prens.

O zaman prenses kızgınlıkla
bir şey elde edemeyeceğini fark
etmiş ve sesini yumuşatıp
şöyle demiş;

"Lütfen sevgili prensim,

söyle bana ve ben de seninle
yarın evleneyim."

Ama prens onun gözlerinin
içine bakmış ve onun açgözlü
olduğunu, kalbinin kötü ve
acımasız olduğunu görmüş. Ve
şöyle demiş:

"Bu inci sende kalabilir ve
belki de mutlu olursun, ama
beni bir daha asla
göremeyeceksin." Ve atına
atlayıp sürmüş uzaklara.

Dağların ve vadilerin
üzerinden, tarlaların ve
ovaların içinden sürmüş atını
prens. Büyük kentlerden
geçip, pek çok ülke dolaşmış,
ta ki deniz kıyısındaki o dağ
yamacına gelene ve orada bir
kızın küçük, hüznü bir şarkı
söylediğini duyana dek. Kaz

çobanı kız onu görünce yanına
gelmiş,

"İnciyi prensese verdin mi?"
diye sormuş.

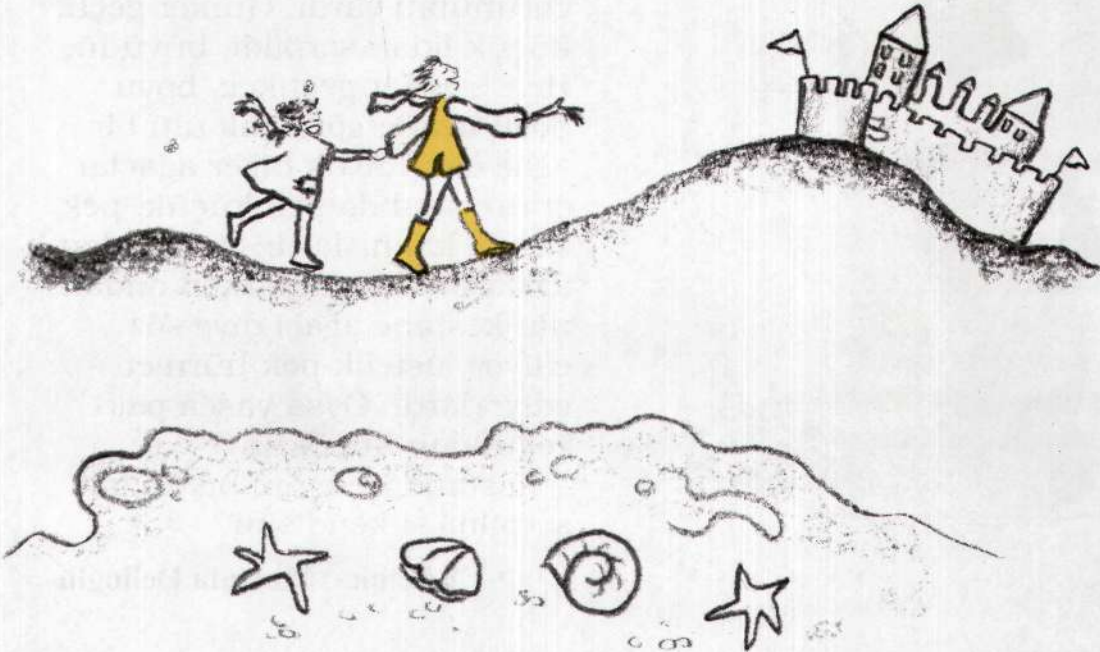
"Evet," demiş prens.

"Verdim, pek sanmıyor olsam
da bu inci belki onu mutlu
eder. Ama beni mutlu edecek
tek bir şey var."

Böyle deyip kızın ellerini
ellerine almış prens ve onunla
evlenmesini istemiş.

Kaz çobanı kız gülümsemiş,
gözleri, onu dünyadaki tüm
incilerden daha güzel yapan
aşkla doluymuş.

"Şimdi anlıyorum," demiş,
"Deniz perilerinin kraliçesi bu
incinin bana mutluluk
getireceğini söylerken
hakkıymış."

UÇMAYI SEVEN KESTANE AĞACI

Melek Güngör

32

VAKTİYLE, BİRÇOK ağacın bir arada büyüyüp geliştiği, dallarını dört bir tarafa uzatarak mavi göğe doğru yaydığı büyük ormana, köylüler küçük bir kestane ağacı fidanı dikmişlerdi. Körpe ağacın daha küçükken bile pek güzel, pek alımlı bir görünümü vardı. Günler geçti, küçük fidan serpildi, büyüdü. Hele seneler geçtikçe, boyu posu uzadı, görkemli ulu bir ağaç oldu. Artık diğer ağaçlar onun yanında pek küçük, pek zavallı kalmışlardı. Bu yüzden aralarında konuşurken ondan ulu kestane ağacı diye söz ediyor, üstelik pek hürmet ediyorlardı. Oysa yaşça pek çoğundan küçüktü.

Kestane ağacının bu kadar serpilmesi kendisini

Resimler: **Mustafa Delioğlu**

beğenmesine yol
açmış, herkese
yukarıdan bakar
olmuştu.
Ormandaki
ağaçların hangisi
onunla konuşmak
istese şöyle bir
silkinir:

"Ah, çok işim var
komşu, çok işim
var, özür dilerim
sizi
dinleyemeyeceğim,"
demeye başladı.
Bütün gün nazlı
nazlı dallarını
sallandırır, uçan
bir kuş gibi süzülür
dururdu. Üstelik
de, bu kestane
ağacımızın büyük
bir tutkusu vardı,
bu da neydi biliyor
musunuz? Uçmak!

"Ah!" derdi kendi kendine,
"Şöyle gökyüzünde bir kuş gibi
uçabilseydim, dallarım
kanatlarım olsaydı ne olurdu.
Ormandaki tüm bu görgüsüz
ağaçlar benim ne kadar güzel
ve görkemli olduğumu görür ve
bana sorular sormaktan,
benimle konuşmak istemekten
vazgeçmek zorunda kalırlardı.
Ne olur tanrım beni böyle

toprağa bağlı kalmaktan ve
etrafımdaki bu basit
ağaçlardan kurtar!"

Kestane ağacımızın uçuş
tutkusunu en iyi üzerine
konmakta olan kuşlar
anlıyorlardı. Arada sırada,
üzerine kondukları zaman, bu
konuda onlarla dertleşirdi
çünkü. Bunlardan biri, onun
bu derdiyle yakından ilgilendi.

Bu o ülkede yaşayan kuşların büyük kralıydı. Kral oluşu dolayısıyla da birtakım olağanüstü güçleri vardı. Bu güçlerden birisi ise istediğine uçma yeteneği verebilmesiydi.

"Uçmayı bu kadar istiyorsan, sana bunu sağlayacak sihirli sözcüğü söyleyebilirim. Yalnız, uçmayı becermen için kökünün topraktan çıkması gerekli. Bunu başarabilirsen gökler senin olacak. Burada kalıp üç gün bekleyeceğim seni!"

Böyle sözleyen kuşlar kralı uçarak karşı ağaçlardan birine kondu. Verdiği sözü yerine getirmek üzere beklemeye başladı.

Kestane ağacı sevinçten sarhoş olmuştu adeta. "Ah dostlar yardım edin," diye yalvardı etrafındakilere. Ne olur uçmak için kökümü topraktan kurtarın benim!" Sonra da kendini göğe doğru yükseltmeye çalıştı. Böylece topraktan çıkabileceğini sanıyordu, ama nafile. Bunu anlayınca kurum sattığı orman arkadaşlarına teker teker yalvarmaya başladı. "Ne olur yardım et Kayın

ağacı!"

"Ne olur yardım et Gürgen Amca!"

"Ne olur yardım et Meşe!.."

Hayır, hiçbirisi yardım edemiyordu, çünkü onların gücü yeterli değildi bu işe. Hem topraktan çıkan ağaçların öleceğini de biliyorlardı.

"Komşu," dediler. "Senin uçmanı biz de isteriz, ama yapamayız bunu. Toprakten çıkabilmen için kökünün etrafını kazmak lazım. Bizim elimiz yok, hem sen topraktan

çıkarsan ölürsün."

"Beni çekemiyorsunuz nankör komşular. Benim sizden üstün olduğumu görmek istemiyorsunuz. Ama başaracağım topraktan çıkmayı görürsünüz!"

Ve dediğini de yaptı. Çünkü bu kadar büyük bir istek karşısında komşuları ona yardım etmeyi uygun bulmuşlardı. Aralarında en bilge olanları bu konuyu tartışmak için dallarını birbirlerine uzatıp fısıldaştılar ve yaşlı çınar ağacını bu işle görevlendirdiler.

Çınar ağacının o çevrede yaşayan insanlar üzerinde olağanüstü bir etkisi vardı. İsteklerini onlara duyurabiliyor ve bazı şeyleri onlara yaptırabiliyordu. O gece yakın köylerden birinde, yaşayan yaşlı bir adamın rüyasına girdi ve kestane ağacının kökünden çıkarılması gerektiğini ona bildirdi. Yaşlı adam da ertesi gün köy halkını toplayarak rüyasını anlattı. Köylüler onun bilgeliğine çok inanıyorlardı. Bu yüzden kazma ve küreklerini alıp ormana doğru yol aldılar. Ama ormanda kestane ağacı yerine az kalsın başka bir ağacı

çıkartıyorlardı yerinden. Allahtan yaşlı adam arkalarından yetişerek onlara doğru ağacı gösterdi. Böylece toprağından kurtulan kestane ağacı; sevinç içinde köylülerin gitmesini bekleyip, uzak ağaçlardan birinin dalma tünemiş olan kuşlar kralına seslenerek, uçması için gerekli olan sihirli sözcüğün ne olduğunu sordu. Kuş koca kanatlarını çırparak gelip, kestane ağacının yan yatmış dallarından birine kondu.

"Sevgili dostum," dedi. "Buraya kadar hep senin isteklerin oldu, çünkü arzuların o derece büyük ki, sana engel olmak isteselerdi herhalde kederinden ölürdün. Ama unutma, diğer ağaçlar senin dostun ve iyiliğini istiyorlar, ölümünü değil. Bunun için ileride, beni topraktan çıkararak ölmemi istediler deme. Bir şey daha var, eğer hatanı anlayıp geri dönersen sana gene yardım edeceklerdir, bundan eminim!"

"Ne olur kuşlar kralı," dedi kestane ağacı "Bana öğüt vermekten vazgeç ve uçmamı sağlayacak sözcüğü söyle. Çünkü ben ancak böyle mutlu olabilirim."

"Peki, söz verdiğim için söylüyorum. Doğuya dönerek üç defa 'Uçakansam' diyeceksin. Vazgeçip konmak istersen dön, buraya gel. Çünkü burada seni seven dostların olduğunu görüyorum. Onlar seni toprağa yeniden bağlamayı başarırlar belki."

Ama kestane ağacının kuşlar kralının sonradan söylediklerini dinlediği bile yoktu. Doğuya döndü, kuşun öğrettiği sözcüğü sevinçle tekrarladı. Sonra o kocaman gövdesiyle şöyle bir ayağa dikildi ve göğe doğru yükseldi. Taa yukarılara çıkınca etrafına ve aşağılara bakındı. Meşe, Gürgen, Çınar, Kayın, bütün

arkadaşları, şu zavallı ağaççıklar küçücük görünüyorlardı buradan.

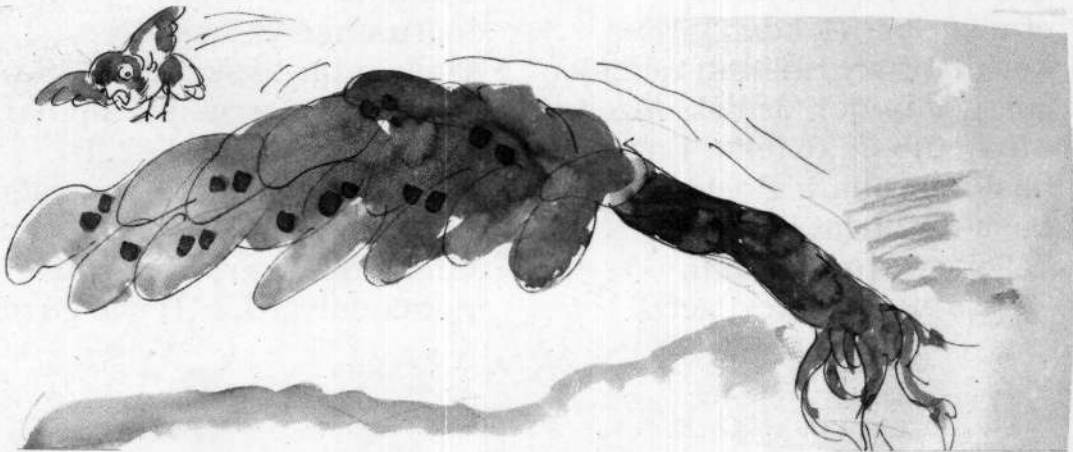
"Mutluyum," diye düşünüyordu durmadan "İşte şu küçükler, şu benim arkadaşım geçinen ağaççıklar, gördüler en sonunda benim ne kadar olağanüstü olduğumu."

Böylece kökünde kalan toprakları ormandaki ağaçların üstüne döke saça epeyce dolaştı. Sonra süzüle süzüle etrafı görmeye gitti.

"Dünya ne kadar güzelmiş, ne de büyükmüş. Ah, şurada yine ağaçlar görüyorum, şöyle bir üstlerinden geçip onlara kendimi göstereyim."

Böyle düşünen kestane ağacımız yeni gördüğü ağaçların çok yakınından uçtu. O güne kadar böyle bir şey görmemiş olan ağaçlar çok şaşırdılar.

"Aman Allahım," diye bağırды biri. "Şuraya bakın, kocaman

bir şey geliyor üzerimize!" Küçük fidanlar korkuyla ağlaştılar. Büyükler ise "Ne korkunç bir şey bu!" diye haykırdılar.

Kestane ağacı umduğu sükseyi yapamamıştı. Üzüntüyle, "Bunlar pek cahil, benim ne olduğumu anlayamadılar," diye söylendi. Uzaktan gördüğü bir köye doğru uçmaya başladı. Köydeki insanlar göğü kaplayan bu kocaman şeye hayretle baktılar, sonra korkuyla kaçışarak evlerine girdiler. Ne olduğunu anlayamamışlardı çünkü. Kediler, köpekler, inekler, tavuklar da pek şaşırmışlardı, ona. Pek de bir şeye benzetemiyorlardı ayrıca. Sonra, onlar da kaçmayı uygun gördüler.

"Allahım," dedi kestane ağacı, "Neden benim ne kadar güzel olduğumu, ne kadar güzel uçtuğumu fark etmiyorlar? Benden korkuyorlar. Halbuki uçmak çok güzel. Ben de çok güzelim, büyüğüm de üstelik. Bari başka taraflara gideyim, başkaları beni daha çok begenecektir, eminim."

Uçarak bir dereyi geçti,

bulutlara kadar yükseldi. Ama ne yazık ki, bulutlar da ondan pek fazla hoşlanmadılar. "Ne arıyor bu koca gövdeli ağaç burada. Hem de toprak kokuyor. Gelin dağılalım arkadaşlar," dediler ve bir anda ağacın etrafından yok oldular.

Güneş de hoşlanmamıştı ondan nedense:

"Öleceğini düşünmeden, buralara kadar çıkmak cesaretini gösteren şuna da bakın," diye homurdandı. "Benim ışınlarım ancak sen toprakta iken, sana faydalı olabilir. Senin yerin topraktır, geri dön!"

Zavallı kestane ağacı ağlamaklı olmuştu. "Güneş bile beni sevmedi," diye düşündü. "Halbuki aşağıda ışınları en çok beni kucaklardı. Döneyim, daha başka yerleri dolaşayım bari!"

Böylece, iyice alçalıp ormandan ve köyden uzaklara doğru uçmaya başladı. Aşağıda bir başka köy görünce de bütün becerisini kullanarak salma salına oraya doğru yöneldi. Bir yandan da aşağıya kulak vermişti. "Acaba benim için ne düşünüyorlar?" diye merak ediyordu. "Böyle güzel

bir ağaç görmemişlerdir herhalde," diyordu kendi kendine. Ama o ne? Kim o aşağıdan kendini bilmezce bağırان çocuk?

"Hey, şuraya bakın!" diye bağırıyordu küçük delikanlı, "Ne komik bir şey bu. Gelin çabuk koşun. Hayatımda böyle garip bir şey görmedim!"

Çocuğu duyanlar hemen göğe baktılar ve hep birlikte fikir yürütmeye başladılar.

"Ne hantal şey, bak şuna!"

"Hey! Uçan bir ağacın bu kadar çirkin olacağını hiç düşünemezdim, hale bakın!"

"Pek biçimsiz bir ağaç bu!"

Ağaççık bu sözleri daha fazla duymak istemedi. Üstelik atılan taşlardan canı yanmıştı. Kendini pek fena hissediyordu, suya gereksinimi vardı.

"Kaçmalıyım buradan," diye düşündü. "Mutlu olmak istiyordum, halbuki yalnız kaldım. Kimse beni sevmiyor, ormanımdaki ağaçlar ne kadar severlerdi beni. Bense hep hor gördüm onları. Allahım ne yapsam ben şimdi. Dallarım artık kuvvetten düştü." İşte böylece kendi kendine dertleşerek ölmeye hazırlanırken kestane ağacımızın dalına küçücük bir

kuş kondu. Kestane ağacı, "Kuş kardeş ölüyorum görmüyor musun?" diye bağırdı ona.

"Dallarımı daha da ağırlaştırma bari!"

Küçük kuş, bilgece başını salladı.

"Anlaşılan hâlâ olan bitenin farkında değilsin," dedi "Çünkü bencilliğin hâlâ devam etmekte. Başkalarına da hak tanıyıp onları sevmeyi öğrenememişsin daha. Sevgi karşılıklı olursa değer taşır, elveda!"

Küçük kuş böyle diyerek uçup gitti. Kestane ağacı üzgün, seslendi arkasından: "Oh, küçük serçe bağışla beni, lütfen geri dön ve bana yardım et!"

Kuş geri dönüp tekrar bir dala kondu. Ama ağaç o kadar bitkindi ki biraz sonra tekrar uçmak zorunda kaldı. "Sana yardım etmekle görevlendirildim. Eğer uçabileceksen gel, yol göstererek eskiden yaşadığın yere götüreyim seni, ister misin?"

"Oh, isterim elbette," diye atıldı kestane ağacı, "İsterim ama artık diğer ağaçların beni seveceklerini sanmıyorum.

Yoksa ölmem mi gerek?"

"Hayır," diye bağırdı küçük serçe. "Eğer onları sevmeyi öğrendiysen, hayır!"

"Pekâlâ," dedi kestane ağacı, "Ben onları zaten çok seviyordum. Ama bencilliğimden fark edemedim bunu. Gidelim küçük kuş, beni onlara götür."

Böylece, kestane ağacı ve küçük serçe onun eskiden yaşadığı ormana doğru yol aldılar. Ama oraya varınca kestane ağacı hemen hemen ölmek üzereydi.

Kayın, meşe, gürgen, palamut ve daha bir yığın ağaç onu severek karşıladılar. Hiçbir zaman da, yaptığını yüzüne vurmadılar. Aslında vuramazlardı da, zavallı ağacımız iyice bitkindi çünkü.

Yaşlı çınar ağacı pek meşguldü şimdi, bütün gücüyle genç, güzel ve bir zamanlar hayat dolu olan arkadaşını kurtarmaya çalışıyordu. Kaybedecek pek zamanı yoktu. Köylü arkadaşlarını yine yardıma çağırırdı. Yaşlı köylü yere serili

kestane ağacını görünce hiçbir şey anlayamadı, ağacın uçup gittiğini duymuştu çünkü. Bereket kuşlar kralı imdada yetişti. İnsan diliyle konuşarak durumu ona anlattı. Ama ihtiyar topraktan çıkmış koca bir ağacın bir daha yeşeremeyeceğini söylüyordu. Bununla birlikte dayanamayıp isteklerini yerine getirdi. Topladığı arkadaşlarıyla ağacı tekrar dikip sonra da iyice sulayıp gittiler. Hep birlikte, bu işin pek garip olduğunu konuşup durdular giderken. Kuşlar kralı hep seyretmişti olan biteni, gelip kestane ağacının ölgün dalma kondu. "Kestane ağacı, yaşaman bir mucizedir. Arkadaşlarının sevgisi bu mucizeyi yaratacak ve yaşayacaksın. Sen de onları sev," dedi ve uçtu gitti.

Kestane ağacımız, uzun yıllar sevgili arkadaşlarıyla o ormanda yaşadı. Onları çok sevdi, onların da kendisini sevdiğini bilerek mutlu oldu.

Uçmayı ise bir daha hiç aklına getirmede.

AYI

James Oliver Curwood

İkinci Bölüm

İlk Savaş

Birinci Bölümün Özeti: Kara ayı yavrusu Niua dünyaya gelirken, kış uykusuna yatan anası Nuzak kendini bilmez haldeydi.

Uykudan uyandığında Niua iki aylık kadardı. Birlikte keşif gezisine çıktılar. Niua bu gezide yırtıcı bir böceklerle karşılaştı. Merakı sonunda burnunu böceğe kaptırdı ve akşama kadar sızlayan burnunu iyileştirmeye çalıştı. Acıyan burnuna rağmen mutlu bir ayı yavrusuydu o.

41

Ertesi sabah Niua hayretle uyandı; gözleri pek büyük bir korunun alev alev parlayışı karşısında açılıyordu. Dün güneşi yaldızlı, parlak ve uzak görmüştü, fakat şimdi ilk defadır ki onun, Kuzey ülkesinin bir bahar sabahında dünyanın bir yanından çıkıp yükselişini izliyordu. Kan gibi kırmızı olan koca yıldız, düzenli ve çabuk hareketlerle yükseldi. Sonra yassı tarafı yuvarlaklaştı ve o koca şey top haline geldi. Niua önce bunun

canlı olduğunu, kocaman bir yaratığın ormanın üzerinden süzüldüğünü düşündü. Soran bir iniltiyle anasına döndü. Fakat dişi ayı korkmamıştı. İri kafası gizemli şeye dönük olarak son derece mutlu bir tavırla gözlerini kırparıyordu. İşte o zaman Niua, o şeyin tatlı sıcaklığını duymaya başladı. Güneş kırmızıdan sapsarı bir renge geçti ve az sonra bütün vadi ılık ve titreşen bir ışıltıyla boğuldu.

Niua'nın hayatındaki bu ilk

gün doğumundan sonra, Nuzak iki hafta tepenin ve gölün yakınlarında kaldı. Sonra başını uzak ve karanlık ormanlara çevirdi. İlk yaz gezintisine başladı. Niua o zaman on bir haftalıktı. Ayakları yumuşaklığını kaybetmiş, ağırlığı artmıştı.

Çağlayanın yakınından geçtiler. Niua sel gibi akan suyun öfkesini seyretti. Yüksek ağaçların boy attığı orman, Nuzak içine daldıkça daha hüznü ve karanlık bir hal alıyordu. Niua ilk av dersini burada aldı. Nuzak şimdi Jackson's Knee ile

Shamattawa'nın sınırında, ayılar için ilkbahar başında ilk av yeri olan derinliklere iyice girmişti.

Uyanır uyanmaz yorulmaksızın toprağı kazarak, taşları ters çevirerek çürümüş odunları ve kütükleri ufalayarak yiyecek arıyordu. Ormanların kurşuni fareleri, en bol yediğı şeydi. Henüz yarı uykuda olan kurbağalar, karıncalar, yaban arıları, eşekarıları her zamanki yemeğe katılıyordu.

Haziranın ilk günlerinde, Niua'nın hayatında büyük bir değışikliğın başlangıç noktası

olması gereken heyecan verici bir olay geçti. O gün güneş havayı öyle tatlılaştırmış, öyle ılıklaştırmıştı ki, Nuzak öğle yemeğini yer yemez gündüz uykusuna yatmıştı. Şimdi onlar bodur ağaçların arasından çıkmışlardı. Sığ bir akarsuyun kum yığınları ve çakıllı kıyıları arasından kıvrıla kıvrıla aktığı bir vadiye gelmişlerdi. Niua'nın uykusu yoktu; böylesine güzel bir öğle sonrasını hiç de uyuyarak ziyan etmek istemiyordu. Küçük yuvarlak gözleriyle bu nefis manzarayı izliyor, bunda kendini çağıran bir şeyler olduğunu hissediyordu. Anasına bir göz atarak inil dedi. Deneyimi onun daha saatlerce dünyadan habersiz olacağını öğretmişti. Yalnız yeter ki gidip tabanlarının altını gıdıklamasın, ya da kulağını ısırmasın. O zaman mutlaka uyanıp ona homurdanırdı. Yavru ayı bu oyundan bıkmıştı. Daha heyecanlı bir oyun istiyordu ve birdenbire kararını verip serüvenler aramaya koyuldu.

Yeşil ve altın renkli bu geniş görüntü içinde, hemen hemen genişliği uzunluğundan pek küçük bir kara yumaktan

başka bir şey değildi. Dereye doğru inerken arkasına bir göz attı. Hâlâ anasını görebiliyordu. Sonra kıyı boyunca uzanan ince, beyaz kumların içine gömüldü. O anda Nuzak'ı unutmuştu bile. Kumsalı sonuna kadar izledi ve taze çimenlerin kadife yumuşaklığını pençelerinin altında hissettiği yeşil kıyıya döndü. Orada karıncalar bulmak için küçük taşları devirmeye koyuldu. Öfkeli bir koşu ile bir dağ sıçanını kovaladı.

Yeni bir yöne saptı, bir kayanın köşesini döndü ve gördüğü şey karşısında şaşırıp kaldı.

Kayanın öbür ucundan koca bir pençe uzanıyordu. Niua birkaç saniye hareketsiz durdu, büyük bir oyun yapmak düşüncesiyle ona baktı. Bu kez anasını iyiden iyiye kızdıracak bir şekilde ısıracaktı. Yavaş yavaş ilerledi, bacağının üzerinde kılsız bir yeri seçti ve küçük dişlerini diplerine kadar sapladı.

Toprağı titreten bir böğürme oldu. Bu bacak Nuzak'ın değildi. Haşin ve kötü huylu yaşlı erkek ayı Maku'nundu. Niua, yaptığı yanlışlığı

anlamadan çok önce Maku ayağa kalkmıştı. Ayı yavrularından nefret ederdi. Hayatında birkaç kez yamyamlık suçunu da işlemişti. Kendi benzerlerini yiyen bir ayıydı. Kızgın gözleri Niua'ya iliştiği anda yeniden böğürdü.

Niua kısa bacaklarını karnının altına topladı ve bir ok gibi kaydı. İçgüdüğü ona kendisinden korkmayan bir canlı varlığa rastladığını ve bir tehlikeye atıldığını bildiriyordu. Yönünü seçmedeki hatasından sonra şimdi anasının bulunduğu yeri de hatırlamıyordu. Maku'nun kovalamak için atıldığını hissetti ve bütün hızıyla koşarken vahşi bir çığlık kopardı.

Bu çığlık yaşlı Nuzak'ın kulağına geldi. Bir anda ayağa kalktı. Kara bir top güllesi gibi ileri atılmış olan Niua onun uyuduğu kayanın önünden geçiyor ve on adım kadar arkasından sıçrayarak Maku geliyordu. Yavru ayı göz ucuyla anasını görmüş, ama hızını alamayarak geçip gitmişti. O anda Nuzak işe karıştı. Maku'ya yandan vurmak için bütün gücüyle

atıldı. İki yaşlı hayvan birkaç kez alt alta üst üste yuvarlandı. Niua çok heyecanlanmıştı.

Artık durmuştu. Gözleri çarpışma sahnesini daha iyi görebilmek için iki ufak soğan gibi dışarı fırlamıştı. İki ayı boğazlarının bütün güçleriyle böğürerek, birbirlerinin derilerini yırtarak, karşılıklı taş ve toprak sağanakları savurarak göğüs göğüse kıyasıya dövüşüyorlardı. İlk atılışta Nuzak üstünlüğü almıştı. Saldırının şiddeti Maku'nun solüğünü kesmişti. Nuzak körleşmiş ve kırılmış dişlerini onun boğazına saplamıştı ve arka pençeleriyle onu öyle tırmalıyordu ki, yanlarından oluk gibi kan akan yaşlı barbar boğazlanmakta olan bir boğa gibi böğürüyordu.

Niua, kendisini kovalayanın iyi bir kötek yemekte olduğunu biliyordu. Anasını cesaretlendirmek için keskin bir çığlık attı ve burnunu kısıp yırtıcı bir hırıltıyla dişlerini göstererek dövüş alanının kıyısına geldi. Suminilik'in kanı içini kavgaya karışmak arzusu ile tutuşturuyor, ama cesaret edemiyordu.

Birdenbire anasının
zaferinden dolayı duyduđu
çılgınca sevinci tümüyle alt üst
eden bir şey oldu. Maku erkek
olarak, savaşmak için gerekli
ustalığa sahipti. Nuzak'ın
dişlerinden kurtularak onu
altına yuvarladı ve diş ayının
derisini öyle kudurmuşçasına
koparmaya başladı ki, yaşlı
hayvan acıyla uludu. Niua taş
gibi donup kaldığını hissetti.

Daha fazla dayanamadı.
Körükörüne bir öfkeyle atıldı.
Keskin küçük çenesi
Maku'nun ayak
parmaklarından biri üzerine
sıkıca kapandı ve dişleri
hayvanın etine iki sıra fildişi
iğne gibi geçti. Ayı ayağını bir
sarstı, fakat yavru daha
kuvvetle ısırdı. O zaman Maku
bacağını geri çekti ve bir sapan
gibi gerip salladı. Niua kendini
havada buldu ve altı metre
ötedeki bir kayanın üstüne
öyle bir şiddetle indi ki, soluđu
kesildi. Sekiz on saniye kadar
yerinden doğrulamadı. Sonra
kendine geldi, bütün
bedeninde kanının yeniden
dolaşmaya başladığını hissetti.

Maku artık boğuşmayı
bırakmış kaçıyordu. Hem de
açıktan açığa topallayarak.

(Sürecek)

TÜRKÇEMİZ

**Anneden öğrendiğinle
yetinme**

Çocuğum Türkçeni geliştir.

Dilimiz öylesine güzel ki

Durgun göllerimizce duru,

Akar sularımızca coşku...

Ne var ki çocuğum,

Güzellik de bakım ister!

Önce türkülerimizi öğren,

**Seni büyüten ninnilerimizi
belle,**

Gidenlere yakılan ağıtları...

**Her sözün en güzeli
Türkçemizde,**

Diline takılanları ayıkla.

Yabancı sözcükleri at!

Bak, devrim, ne güzel!

Barış, ne güzel!

Dayanışma, özgürlük...

Hele bağımsızlık!

En güzeli sevgi!

**Sev Türkçeni çocuğum,
çocuğum.**

Dilini sevenleri sev!

Rıfat Ilgaz

Ayhan Işık kimdi?

46

Çocukluğumda hiç kimse bana ders çalışmamı söylemedi. Ders çalışmayı genellikle sevdim. Ama inanın, öyle günler ve geceler oldu ki, ders çalışmaktansa babamın atölyesine gidip dikiş makinasmdan akan kumaş parçalarını üst üste sıralamak gibi sıkıcı bir işi bile yeğlediğim oldu.

Televizyon ve çizgi-filmler yoktu tabii. Acar'a diyorum ki, "Eskiden televizyon yoktu."

"Peki ne izliyordunuz?"

"Radyo dinliyorduk. Ara sıra da sinemaya gidiyorduk. Ayhan Işık filan..."

"Ayhan Işık da kim?"

Ona Ayhan Işık'ı anlatmaya çalışıyorum. Şimdi Ayhan Işık'ın yerini kim aldı, bilmiyorum. Bu yüzden anlatmak zor. (Eğer size de anlatılmadıysa, büyüklerinize sorun.)

Acar su istiyor. Eyfel kulesinin maketini yapıyoruz o sırada. Suyu masanın hemen kıyısındaki kağıdın üstüne koyuyorum. Tam bardağı alacakken elini tutuyorum.

"Dur!"

İrkilerek yüzüme bakıyor. Tesadüfen kağıdın üzerine koyduğum bardağı gösteriyorum.

"Şu bardağın altındaki kağıdı bana verebilir misin?"

Yüzüme şaşkınlıkla bakıyor. "Tabii," diyor. "İşte," diyor. Tam elini bardağa uzatacakken ekliyorum:

"Kağıdı istiyorum, ama bana kağıdı verirken bardağı yerinden oynatmayacaksın. Tamam mı?"

Acar bir kağıda bakıyor, bir de tam üzerindeki su dolu bardağa. Bardak yerinden oynamadan altındaki kağıt nasıl alınır. Kağıdın ucundan biraz çekiyor, ama bardak da kağıtla birlikte geliyor. Bu iş nasıl olacak?

Not: Çözenlere bir bardak temiz içme suyu, benden.

Kız Dedektif Sam Çalınan Kutu

Tony Bradman * Res.: Doffy Weir * Afa Yayınları * 1.
Basım: Ocak 1994 * 88 Sayfa * 19,5x12,5 cm * 3.
hamur kağıt * Siyah beyaz iç resimler * 40.000TL

Ben çocukken televizyonda Komiser Colombo adında bir dizi film vardı. Colombo çok da zeki görünümlü olmayan ve bu nedenle önceleri kimsenin önemsemediği bir dedektif. Ama o çok zeki...

Colombo'nun olduğu akşamlar başlama saatine yakın bütün işler bir kenara atılır ve televizyonun karşısına geçilirdi. Fakat ne yazık ki Colombo pazar akşamları oynardı. Tam da bizim evde çocukların yatma saatinde. Her pazar aynı saatte annem artık yatmamız gerektiğini söyler, ablam ve ben de ağzımızın içinde bir şeyler mırıldanarak odamıza

yollanırdık. Ama biraz sonra, herkes uyuduğumuzu sanırken, ablam her zamanki ustalığıyla odamızın gıcırdayan kapısını sessizce açar, heyecandan kaskatı kesilen bedenlerimizi yerde sürüklemeye başlardık. Televizyonlu odaya geldiğimizde annemle babamın oturduğu kanepenin arkasındaki yerimizi alır ve bir akşam daha Colombo'yu seyredebildiğimiz için, birbirimizi sessizce kutlardık. Maceramız, Colombo'yu seyrederken uyuyakaldığımız o gece sona ermiş, annemden bir güzel azar işittikten sonra, her pazar akşamı sıkı bir takibe alınmıştık. Bir daha da Colombo'yu seyredemedik. Ama Colombo sayesinde yaşadığımız o çocukça heyecanı hep içimizde sakladık ve çok mutlu olduk. Belki de yaşadığım bu macera nedeniyle polisiye okumayı çok severim.

Bu nedenle Kız Dedektif Sam'la tanışınca çok mutlu oldum. Beni çocukluğumdan kalan o heyecanlı günlere geri götürdü. İşte yine bir dedektiftim. Sayfaları çevirdikçe onu daha iyi tanıyor, onunla birlikte heyecanlanıyordum. Kız Dedektif Sam sizi benim kadar heyecanlandırır mı bilmiyorum. Ama okumanızı öneriyorum. Zaman zaman gülecek, bazen de heyecandan nefesinizi tutacaksınız. Türkçesi özenilerek hazırlanmış, anlatımı akıcı. Sam'ın çalınan kutuyu nasıl bulacağını merak ediyorsanız sayfaları karıştırmak yerine okumalısınız. Belki de Sam'dan önce bulabilirsiniz. Kim bilir!.. Hepinize güzel okumalar.

*Bu kitabı kitapçınızda bulamıyorsanız bize yazın veya telefon edin.
Unutmayın, Kırmızıfare aboneleri olarak bizden yüzde yirmi indirimle
kitap alma hakkınız var.*

Yarın, Okuyanların Olacak!

MAVİBULUT YAYINLARI 1994

KDV dahil fiyatı

OKULÖNCESİ ETKİNLİKLER DİZİSİ

Artık Kendim Boyayabilirim * <i>Fatih Erdoğan</i>	45.000.-
Artık Kendim Çizebilirim * <i>Fatih Erdoğan</i>	45.000.-

İLK KİTAPLAR DİZİSİ

Geceyi Sevmeyen Çocuk (Ciltli) * <i>Aytül Akal</i>	180.000.-
Canı Sıkılan Çocuk (Ciltli) * <i>Aytül Akal</i>	180.000.-
Kardeş İsteyen Çocuk (Ciltli) * <i>Aytül Akal</i>	180.000.-
Kırçıl Horoz (Ciltli) * <i>Ayla Çınaroğlu</i>	85.000.-
Demet'in Bahçesi (Ciltli) * <i>Ayla Çınaroğlu</i>	85.000.-
Kedi (Ciltli) * <i>Ayla Çınaroğlu</i>	30.000.-
Balık (Ciltli) * <i>Ayla Çınaroğlu</i>	-
Köpek (Ciltli) * <i>Ayla Çınaroğlu</i>	-
Kuş (Ciltli) * <i>Ayla Çınaroğlu</i>	30.000.-
Kanaryamın Öyküsü (Ciltli) * <i>Ayla Çınaroğlu</i>	30.000.-
Al Takkeli Dev... (Ciltli) * <i>Ayla Çınaroğlu</i>	85.000.-
Aç Tırtıl * <i>Erk Carle</i>	85.000.-
	70.000,-

FINDIK KİTAPLAR DİZİSİ

Pufpuf Ayı Bal Peşinde * <i>A. A. Milne</i>	24.000.-
Pufpuf Ayı'nın Sıkışık Günleri * <i>A. A. Milne</i>	24.000.-
Park, Peri ve Belediye Başkanı * <i>Dilek Aykul Bishku</i>	24.000.-
Bayan Tutu Modaya Uyuyor * <i>Melek Güngör</i>	24.000.-
Gökyüzündeki Tuhaf Delik * <i>Dilek Aykul Bishku</i>	24.000.-

KİTAP KURDU DİZİSİ

Küçük Prens (Ciltli) * <i>A. Exupery</i>	95.000.-
--	----------

DERGİLER

KIRMIZIFARE (aylık dergi)	30.000.-
1 yıllık abonelik	300.000.-
2. Cilt	450.000.-
Şehir Hayvanları ve İnsanları İçin KEDİ (2 aylık dergi)	35.000.-
1 yıllık abonelik	140.000.-

DOSTLARIMIZ DİZİSİ

Köpeğiniz ve Siz * <i>Emel Tezcan, Filiz Ateş Anğ</i>	145.000.-
---	-----------

**BOOCH!! YE BİTİR
ÇUBUĞUNU ATMA
BİRİKTİR,**

**10 max
ÇUBUĞUNA
1 BEDAVA max
ANINDA!**

max **Algida**

Baskılı Max çubuklarını atmayın, biriktirin!
10 tane olunca hemen Algida satıcınıza getirin.
1 bedava Max'ı anında alın!

Kampanya tarihlerini değiştirme hakkı şirketçe saklıdır.